

1 Timotei 1:1

1. Pavel. Apariția numelui autorului în salutarea acestuia era o procedură obișnuită în vremurile vechi (vezi Romani 1:1).

Vezi harta cu evenimentele ce au condus la scrierea epistolelor lui Pavel către Timotei

Apostol. Vezi Faptele Apostolilor 1:2; Romani 1:1. Deși Pavel nu făcea parte din cei doisprezece, el fusese chemat mai târziu direct de Hristos (vezi Faptele Apostolilor 13:2; 20:24; Galateni 1:11, 12, 15; vezi Faptele Apostolilor 9:15).

Porunca. Gr. epitagē, „ordin”, „poruncă”. Nimeni n-ar putea să aibă o acreditare mai impresionantă decât autorizația directă pe care Pavel o avea ca apostol. În dificultățile cu care avea să dea piept bisericii din Efes sprijinul plin de autoritate al lui Pavel avea să reîmputernicească rolul de conducător al lui Timotei.

Mântuitorul. Un titlu atribuit de Pavel atât Tatălui (cap. 2:3, 5), cât și lui Isus (vezi Filipeni 3:20; 2 Timotei 1:10; Tit 1:4; 2:13; 3:6). Toate cele Trei Persoane ale Dumnezeirii au participat la lucrarea de mântuire a omului, fiecare îndeplinindu-și propria sarcină.

Hristos Isus. [„Domnul Hristos Isus”, KJV]. Dovezile textuale atestă exprimarea „Hristos Isus”.

Nădejdea. Compară cu Romani 15:13; vezi și Romani 5:4; 8:24; 12:12. Hristos este nu numai obiectul nădejzii omului, ci și sursa ei. În Hristos oamenii își găsesc temeiul „nădejzii” lor atât pentru viața aceasta cât și pentru cea viitoare (vezi Coloseni 1:27).

1 Timotei 1:2

2. Timotei. În ce privește o scurtă schiță biografică vezi Faptele Apostolilor 16:1.

Adevăratul. [„Propriul”, KJV]. Gr. gnesios, „legitim”, „sincer”, „adevărat”. S-ar putea ca Pavel să sublinieze aici faptul că Timotei fusese convertit și educat pentru lucrare prin activitatea sa ori că devoțiunea acestuia față de cauza lui Hristos și față de Pavel personal era vrednică de notat.

Credință. Însemnând probabil sistemul creștin de credințe.

Har. Vezi Romani 3:24; 1 Corinteni 1:3.

Îndurare și pace. Compară cu introducerea lui Pavel din 1 Corinteni 1:1–3. Această suită de binecuvântări spirituale aparține experienței omului care este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu. Când omul înțelege și acceptă pe deplin planul lui Dumnezeu pentru salvarea sa din păcat, așa cum e descoperit prin îndurare Sa, o pace nouă îi cuprinde sufletul (vezi Romani 5:1).

Tatăl nostru și de la Hristos Isus. Vezi Romani 1:7.

1 Timotei 1:3

3. Rugat. [„Implorat”, KJV]. Timotei îl însoțise pe apostolul Pavel în prima sa călătorie misionară prin Macedonia (vezi Faptele Apostolilor 16:1–12; 20:1–4). Apostolul se referă aici la o călătorie ulterioară, care a avut loc după prima lui întemnițare la Roma (vezi Vol. VI, p. 101). Deși Timotei își dorise foarte mult să rămână alături de Pavel, tânărul bisericii avea nevoie de slujirea lui ca pastor.

Poruncești. Gr. paraggello „a porunci”, „a declara”. Pavel își face adesea cunoscută autoritatea apostolică pentru ca nu cumva bisericile mai tinere să sufere din cauza unora care disprețuiau calitatea lui de apostol (vezi cap. 4:11; 5:7, 21; 6:13, 17).

Unora. Pavel evită cu tact agravarea problemei (vezi la Galateni 1:7).

Altă învățătură. Adică nici o învățătură contrară adevărului, așa cum este acesta proclamat de apostoli (vezi Galateni 1:8).

1 Timotei 1:4

4. Basmе. [„Fabule”, KJV]. Gr. muthoi, „mituri”, „născociri”, „lucruri neadevărate”. Se poate ca Pavel să se refere la născocirile rabinice de felul celor încorporate mai târziu în Mișna și în alte scrieri iudaice (vezi Vol. V, p. 96–100). Totuși s-ar putea ca aici el să îi avertizeze împotriva unei forme timpurii de gnosticism (vezi Vol. V, p. 181; Vol. VI, p. 54–58).

Înșirări de neamuri. [„Genealogii”, KJV; și traducerea lui G. Galaction]. Probabil este o referire la practica iudaică de a-și căuta strămoșii familiei într-o moștenire davidică sau preotească. Mare parte din învățătura și predicarea iudaică era întemeiată pe alegorii fine care satisfăceau fantezia oamenilor fără a le hrăni sufletul (vezi Tit 1:14).

Dau naștere. Sau „cauzează”, „fac să aibă loc”.

Certuri de vorbe. [„Întrebări”, KJV]. Gr. ekzeteseis, „cercetări”, „speculații”.

Să înainteze lucrul lui Dumnezeu. [„Să se edifice”, KJV]. Dovezile textuale favorizează termenul „isprăvnicia”, „administrația”. În acord cu această exprimare, ultima propoziție a versetului sună astfel: „care dau naștere mai mult la speculație decât la isprăvnicia lui Dumnezeu, care este [săvârșită] prin credință”. Simpla dispută, care satisface doar o curiozitate nefolositoare, nu va promova creșterea bisericii.

1 Timotei 1:5

5. Țintă. Gr. telos, „țintă”, „scop”, „rezultat”. Compară cu Romani 10:4.

Porunci. Gr. paraggelia. Adică însărcinarea sau porunca pe care Pavel i-a dat-o lui Timotei (v. 3).

Dragostea. Gr. agape (vezi 1 Corinteni 13:1). Însărcinarea dată lui Timotei (1 Timotei 1:3) izvora din dragoste și era dată pentru a da naștere iubirii în inimile membrilor bisericilor din Efes. Dezbaterile nefolositoare cu privire la mituri și genealogii nesfârșite nu aveau ca rezultat iubirea, ci dădeau naștere la ceartă și formarea de partide.

Inimă curată. Vezi Psalm 24:4; Matei 5:8.

Neprefăcută. Adică fără prefăcătorie, fără a juca teatru. Iubirea izvorăște doar dintr-o inimă curată, neîmpărțită, dintr-o conștiință nepătată și dintr-o credință sinceră, nu din speculații fără valoare care produc doar „certuri de vorbe”, (v. 4). Doar iubirea îi unește pe membrii bisericii și Îl descoperă lumii pe Hristos.

1 Timotei 1:6

6. S-au depărtat. Literal, „n-au ajuns ținta”, adică cele trei izvoare ale adevăratei iubiri din v. 5.

Flecării. [„Vorbire zadarnică”, KJV]. Gr. mataiologia, „vorbire fără rost” (compară cu 1 Corinteni 15:17). Dacă rezultatul sau ținta activității omului nu este iubirea, atunci ceea ce face el nu duce la nimic permanent sau satisfăcător.

1 Timotei 1:7

7. Învățători ai Legii. Compară cu Luca 5:17. Se pare că acești învățători erau iudei.

Nu știu. [„Nu înțeleg”, KJV]. Hristos mostra această incapacitate a cărturarilor și a învățătorilor de a cuprinde înțelesul legii (vezi Matei 22:29). Opinia personală și adevărul neînțeles sunt ceea ce oferă așa-zii învățători, partinitori și imaturi. Cuvintele unui învățător au o influență însemnată, și când acestea sunt oferite fără discriminare, fără o înțelegere corespunzătoare, efectul nu poate fi altul decât confuzia.

1 Timotei 1:8

8. Legea. Deoarece preinșii învățători (v. 7) își făurea mituri nefolositoare din legea iudaică și denaturau adevărurile solemne ale Evangheliei, Pavel prezintă acum „legea” în adevărata ei natură. El nu dorește ca acele critici pe care le aduse „învățătorilor Legii” (v. 7) să fie greșit interpretate în defavoarea „legii” înseși. Că Pavel vorbește aici de preceptele morale, reiese din v. 9 și 10, care rezumă diferitele principii ale Decalogului (Exod 20 1:17).

Bună. Gr. kalos, „excelentă”. „Legea” este „bună” în sensul că împlinește bine scopul care i-a fost menit.

Bine. [„Legal”, KJV]. Adică așa cum s-a intenționat să fie folosită. Tratarea legii ca o simplă colecție de reguli asupra cărora să aibă loc dezbateri, ca subiect pentru discuții filozofice fără rost (vezi v. 3–7) sau ca mijloc de mântuire (vezi Romani 3:20, Romani 4:14; Galateni 3:17, 19–25; 5:4) înseamnă pervertirea ei. În ce privește natura și scopul veșnic al legii morale, vezi Romani 3:31.

1 Timotei 1:9

9. Pentru cel neprihănit. [„Pentru un om neprihănit”, KJV]. Apostolul nu învață că cel credincios nu mai este obligat să asculte de cele Zece Porunci (vezi Romani 3:31). Isus nu a venit să-l elibereze pe om de obligația ținerii poruncilor, ci să-i arate că există posibilitatea ascultării și să-i ofere puterea necesară pentru biruința deplină asupra păcatului (vezi Romani 8:4). Totuși, legea nu-l mai osândește pe omul îndreptățit, deși ea rămâne norma comportamentului său (vezi Romani 6:14).

Pentru cei fărădelege. Adică aceia care se împotrivesc legii și nu sunt conduși de ea.

Nesupuși. [„Neascultători”, KJV]. Sau „rebeli”. Păcatul înseamnă răzvrătire împotriva autorității lui Dumnezeu. Când o ființă creată refuză să trăiască în armonie cu legile universului, se consideră mai înțeleaptă decât Dumnezeu. Rebeliunea împotriva autorității divine are ca rezultat lista care urmează.

Nelegiuți. [„Neascultători”, KJV]. Adică persoane nereligioase.

Păcătoși. [„Păcătoși”, KJV]. Adică aceia care nu fac deosebire între cele sfinte și cele lumești, care L-au pierdut din vedere pe Dumnezeu cel viu și trăiesc numai din perspectiva acestei lumi, ca Esau (vezi Evrei 12:16). Termenul acesta și cele cinci dinaintea lui se referă în mod specific la călcarea primelor patru din cele zece porunci. În 1 Timotei 1:10 sunt descrise păcatele comise împotriva semenului.

1 Timotei 1:10

10. Curvari. Vezi Exod 20:14.

Sodomiți. [„Cei care se spurcă”, KJV]. Homosexuaii.

Vânzători de oameni. [„Hoți de oameni”, KJV]. Sau „răpitorii”, „negustori de sclavi”. Sclavia fusese un blestem asupra omenirii încă din timpurile de demult. Dumnezeu intenționase, prin Israel, să restabilească demnitatea persoanei (vezi Exod 21:16; Deuteronom 24:7). Aici Pavel arată, în alt mod, adevărata valoare a individului.

Mincinoși. În ce privește comentariul, vezi Exod 20:16.

Cei ce jură strâmb. [„Sperjuri”, KJV]. Acei care nu spun adevărul când jură că îl spun.

Sănătoase. Gr. hugiaino, „a fi sănătos”. Aici și în v. 9, Pavel zugrăvește un tablou viu al acelor care îl sfidează pe Dumnezeu. Împotrivirea față de Dumnezeu are ca rezultat deteriorarea trupului, a minții și a sufletului (vezi Romani 1:21–32). Doar adevărul trăit va aduce pace minții și stabilitate trupului. Cuvântul modern „igienă” derivă de la hugiaino.

1 Timotei 1:11

11. Evanghelia. Pavel continuă denunțarea oamenilor neconsacrați, care aspirau să fie învățători ai bisericii. Acești pretinși învățători aplicau legea într-un fel contrar scopului ei. În loc de a le descoperi păcatele (v. 9), legea devenea un domeniu de speculație intelectuală și un pretext pentru despicierea firului în patru (vezi v. 4). Pentru a folosi legea „bine” [„legal”] (v. 8), ea trebuie să fie văzută în cadrul „Evangheliei slavei fericitului Dumnezeu” și folosită ca atare. Legea și „Evanghelia” nu pot fi despărțite, deoarece, în planul lui Dumnezeu, fiecare o cere pe cealaltă. „Legea” folosită „bine” [„legal”] (vezi Romani 3:20, 31; Galateni 3:24) amplifică „slava fericitului Dumnezeu” și dă la iveală cât de oportună este de fapt „Evanghelia”. Pavel dă atât legii cât și Evangheliei locul ce li se cuvine. „Evanghelia” descoperă „slava” lui

Dumnezeu. Acum omul poate să vadă în Isus Hristos grija atentă a Tatălui său ceresc, care a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a descoperi iubirea și îndurarea Sa față de oamenii căzuți (2 Corinteni 4:6; Efeseni 1:6).

Încredințată mie. [„Dată în grija mea”, KJV]. Sau „cu care sunt însărcinat”. Acest simț solemn al răspunderii era forța constrângătoare a lucrării lui Pavel și acorda autoritate unor scrisori ca 1 Timotei (vezi cap. 1:1). Fiecare slujitor al Evangheliei ar trebui să simtă convingerea că lui i s-a încredințat marea lucrare de a descoperi slava lui Dumnezeu.

1 Timotei 1:12

12. Mulțumesc. Pentru onoarea de a i se fi încredințat Evanghelia (v. 11). În versetele 12–16 Pavel își evaluează smerit propriile neajunsuri. Totuși, când a folosit legea „bine” [„legal”] (v. 8), a devenit un om nou și un martor viu al puterii mântuitoare a lui Dumnezeu. În consecință, tot ce a putut face Dumnezeu cu el, „cel dintâi” dintre păcătoși (v. 15), putea face și pentru oricare alt om.

Întărit. [„Împuternicit”, KJV]. Pentru a duce la îndeplinire însărcinarea divină Pavel nu a depins de nici un merit personal. Fiecare pastor poate cere putere divină atunci când se confruntă cu problemele lucrării de slujire.

Vrednic de încredere. [„Credincios”, KJV]. Inima caldă a lui Pavel se umple de recunoștință când privește la onoarea de a fi socotit de Dumnezeu vrednic de încredere. Pentru a îndreptăți această încredere, un om sincer nu va lăsa nimic nefăcut.

Slujba. Sau „serviciul”.

1 Timotei 1:13

13. Hulitor. Așa fusese cândva Pavel (vezi Faptele Apostolilor 9:4, 5; 26:9–11). El își trece acum în revistă viața pentru a scoate și mai tare în evidență puterea harului divin (vezi 1 Timotei 1:14) și pentru a arăta ce se întâmplă atunci când legea este folosită lui „bine” (vezi v. 8).

Prigonitor. Vezi Faptele Apostolilor 9:1, 4, 5; 22:4; 26:9–14; Galateni 1:13, 23; Filipeni 3:6.

Batjocoritor. Sau „insolent” (vezi Romani 1:30).

Din neștiință. Pavel credea în mod sincer că aduce o slujbă lui Dumnezeu (vezi Ioan 16:2; Faptele Apostolilor 23:1; 24:16; 26:9). Nu ajunsese la stadiul să păcătuiască de bunăvoie împotriva conștiinței și a Duhului Sfânt (vezi Matei 12:31, 32; Evrei 10:26, 27; vezi 5T 436). Când Pavel a văzut clar măreția lui Isus, necredința lui a fost biruită și a ascultat de „vedenia cerească” (vezi Faptele Apostolilor 26:19).

1 Timotei 1:14

14. Harul. Vezi Romani 3:24; 1 Corinteni 1:3. Pavel nu pretinde nici un merit pentru propria lui convertire. Fără grija și fără puterea lui Dumnezeu el ar fi fost încă Saul prigonitorul.

Peste măsură de mult. Compară cu Romani 5:20. Harul e dat pe măsura nevoii omului. Cei mai păcătoși oameni au cea mai mare nevoie de har. Pavel nu vrea să spună că Dumnezeu oferă în măsură arbitrară diferite măsuri de har, și astfel unii oameni nu s-ar converti niciodată pentru că Dumnezeu a refuzat să le dea har îndeajuns.

Credința. O prietenie sinceră cu Isus Hristos a înlocuit fosta „necredință” a lui Pavel (v. 13). Vezi Romani 3:22; 4:3.

Dragostea. Purtarea teribilă a bigotului a fost înlocuită cu recunoștința și compasiunea. Credința și iubirea sunt dovezi elocvente că „harul” conduce viața. În ce privește o definiție a „iubirii”, vezi Matei 5:43; 1 Corinteni 13:1.

1 Timotei 1:15

15. Adevărat. [„Credincios”, KJV; „Vrednic de încredere”, traducerea lui G. Galaction]. Sau

„vrednic de încredere”. Expresia „adevărat... este cuvântul care zice” se găsește numai în epistolele pastorale (vezi 1 Timotei 3:1; 4:9; 2 Timotei 2:11; Tit 3:8).

Vrednic de primit. Învățătura fundamentală, că Isus a venit să-i răscumpere pe oameni, poate fi primită fără ezitare sau îndoială. Nimic nu este vrednic de mai multă atenție.

A venit. Pavel afirmă preexistența lui Hristos (vezi Ioan 1:1–3; 16:28; 17:5).

Mântuiește. De la intrarea păcatului în lume, Dumnezeu a pus neîncetat în aplicare planul Său de a-i salva pe oameni de la nimicirea veșnică. Lucrarea îngerilor și a oamenilor temători de Dumnezeu este să-i pună pe ceilalți oameni în legătură cu Isus Hristos. Versetul acesta nu limitează harul lui Dumnezeu la câțiva aleși, ci scoate în evidență disponibilitatea lui pentru toți „păcătoșii” (vezi Matei 1:21).

Cel dintâi. [„Principalul”, KJV]. Pavel continuă să-și simtă nevrednicia chiar și după convertire. El nu spune „cel dintâi eram eu”, ci „cel dintâi sunt eu” (vezi 1 Corinteni 15:9, 10). Umiliința lui reiese din amintirea insultelor și a persecuțiilor împotriva lui Dumnezeu și a bisericii Sale (vezi 1 Timotei 1:13), ca și din conștiința sa că are zilnic nevoie de puterea lui Dumnezeu. Creștinul cu adevărat convertit nu-și pierde niciodată simțul nevredniciei pe care l-a avut când și-a predat pentru prima dată voința lui Hristos. El știe că fără o interiorizare zilnică a puterii lui Dumnezeu viața lui nu ar da pe față roadele unui caracter creștin. „Cu cât ne apropiem mai mult de Hristos și cu cât ne dăm mai bine seama de curăția caracterului Său, cu atât vom înțelege mai clar păcătoșenia peste măsură de mare a păcatului și ne vom simți mai puțin îndemnați să ne înălțăm pe noi înșine.” (COL 160). Unica salvare a creștinului este să-și amintească de groapa din care a fost „scos” (Isaia 51:1; vezi Psalm 40:2), și să nu-și pună încrederea în sine, ci zilnic să-și supună voios voința lui Dumnezeu.

1 Timotei 1:16

16. Pentru ca. Pavel devine un model a ceea ce poate face Dumnezeu cu oricare om, chiar dacă acesta a fost vreodată insolent, hulitor sau prigonitor (vezi v. 13). Astfel, oricine poate trage concluzia că dacă Dumnezeu a avut atâta răbdare și iubire pentru a-l ierta pe un păcătos ca Pavel, atunci trebuie să aibă destulă răbdare și iubire pentru a-l ierta și pe el. Domnul Isus l-a răbdat îndelung pe Pavel, știind că după convertire acesta urma să fie o sursă de încurajare pentru oamenii din toate epocile.

Isus Hristos. Slava convertirii lui Pavel a fost descoperirea îndelungii răbdări și iubiri a lui Hristos, care sunt oferite tuturor oamenilor.

O pildă. Adică un „exemplu” pentru ceea ce poate face Dumnezeu cu oricare om care se supune iubirii Lui. Spunând că el era „cel dintâi” (v. 15) Pavel nu intenționează să spună că el era unicul exemplu de răbdare divină. Fiecare convertit este un monument viu sau o „pildă” pentru iubirea și îndelunga răbdare de necuprins ale lui Dumnezeu.

Crede. Sau „încrede” (vezi Romani 3:3).

1 Timotei 1:17

17. Împăratului veșniciilor. [„Împărat veșnic”, KJV]. Literal, „Împăratul veacurilor”. Expresia aceasta apare numai aici în tot Noul Testament. Ea scoate în evidență caracterul veșnic al împărăției universale a lui Dumnezeu (vezi Romani 16:26).

Pavel, revăzându-și viața cea nouă în Hristos, în contrast cu vechea lui viață de bigotism și ură, își înalță sufletul într-o glorioasă doxologie de recunoștință. Pentru cântări de laudă asemănătoare, vezi Romani 11:36; 16:27; Galateni 1:5; Efeseni 3:21; Filipeni 4:20; 1 Timotei 6:15, 16.

Nemuritorului. Gr. *aphthartos*, „nepieritor”, „incoruptibil”. Compară cu folosirea termenului *aphthartos* în 1 Corinteni 9:25; 15:52; 1 Petru 1:4, 23.

Nevăzutului. [„Invizibil”, KJV]. Vezi Evrei 11:27; Coloseni 1:15.

Singurului Dumnezeu. [„Singurului Dumnezeu înțelept”, KJV]. Dovezile textuale favorizează

omiterea cuvântului „înțelept”. Dumnezeu nu are rival pentru iubirea oamenilor, căci nimeni altul nu posedă calitățile care Îi sunt atribuite aici. Numai o relație de iubire cu Dumnezeu „nemuritor” îi va asigura omului viața veșnică.

Cinstea și slava. Adică respectul, slujirea și izbucnirile spontane de recunoștință.

1 Timotei 1:18

18. Porunca. Adică încredințarea datoriei pastorale din Efes (vezi v. 3, 5).

Fiule. Gr. teknon, „cel născut”, aici, odrasla spirituală a lui Pavel (vezi v. 2).

Proorociile. Probabil că Pavel se referă aici la prezicerile de la hirotonirea lui Timotei, care preziceau devoțiunea și succesul acestuia în lucrarea de slujitor al Evangheliei (vezi Faptele Apostolilor 16:2). De asemenea cuvintele acestea pot să arate că „însărcinarea” lui Timotei de a-i corecta pe aceia care învățau o doctrină deosebită (vezi 1 Timotei 1:3, 4) era confirmată de Dumnezeu prin profeții din biserică (vezi Faptele Apostolilor 13:1; 1 Timotei 4:14). În ce privește datorii unui profet, vezi Matei 11:9.

Prin ele. Încrederea lucrătorilor mai vârstnici și mai experimentați că el se va dovedi credincios și valoros l-a încurajat și l-a întărit pe Timotei când a făcut față problemelor dificile care confruntau biserica din Efes.

Lupta. Efortul lui Timotei de a conduce cu putere ca reprezentant al lui Pavel și de a lupta împotriva păcatului, poate fi asemănat cu războiul dreptății împotriva păcatului (vezi 2 Corinteni 10:3, 4; Efeseni 6:10–17; 2 Timotei 2:3, 4).

1 Timotei 1:19

19. Să păstrezi credința. Timotei trebuia să aibă convingerea că atunci îl puseră la conducere în slujirea Evangheliei și preziseră utilitatea lui viitoare, Pavel și profeții bisericii fuseseră conduși de Dumnezeu. Timotei putea să reușească doar dacă păstra convingerea că aceștia rostiseră voința lui Dumnezeu pentru el și că îndeplinindu-și sarcina în mod credincios putea fi sigur de binecuvântarea divină. Sfatul Cuvântului lui Dumnezeu, la data aceea Vechiul Testament, urma să fie o armă în plus în „lupta” (v. 18) împotriva învățătorilor dezbinători (v. 3–7).

Cuget curat. Aceasta trebuia să fie a doua armă în lupta împotriva rătăcirii și a păcatului. Indiferent ce problemă ar fi avut de întâmpinat Timotei, puterea lui trebuia să constea în efortul sincer de a acționa în acord cu principiile trasate de Pavel și de Cuvântul lui Dumnezeu. Lucrătorii creștini de astăzi de asemenea vor vedea că cele mai puternice convingeri ale lor slăbesc și ajung lipsite de viață dacă viața lor nu dovedesc solia pe care o predică.

L-au pierdut. [„Lepădat”, KJV]. Gr. apothéo, „a da la o parte”, „a respinge” (vezi Faptele Apostolilor 13:46). Pavel îi descrie aici pe cei care de bunăvoie resping glasul conștiinței. Treptele tragice ale apostaziei sunt: (1) încălcarea unei conștiințe curate [„unui cuget curat”], (2) pierderea convingerii cu privire la principiile creștine și (3) lepădarea deliberată de credință.

Au căzut. [„Au naufragiat”, KJV; „s-a sfărâmat cu ei corabia”, traducerea lui G. Galaction]. Ca și căpitanul de vas care renunță la busolă pentru a se sprijini pe propria lui judecată, provocând astfel un dezastru, tot așa și credința creștinului „naufragiază” când acesta se abate de la Cuvântul vrednic de încredere al lui Dumnezeu, sprijinindu-se pe propria sa judecată sau pe a altuia.

Credință. Literal, „credința”. Adică a acelor care nu iau aminte la glasul conștiinței.

1 Timotei 1:20

20. Imeneu. Probabil aceeași persoană din 2 Timotei 2:17, un învățător al doctrinelor false.

Alexandru. Cu privire la acest om nu se mai știe nimic.

Dat pe mâna Satanei. Unii comentatori consideră că această expresie era echivalentă cu o sentință

juducătoreasă din sinagoga iudaică. Dacă lucrurile stau așa, expresia s-ar putea să-și fi avut originea în momentul când credința lui Iov a fost pusă la îndoială și Domnul l-a „dat” pe Iov lui Satana, ca să fie încercat (Iov 2:6). Totuși este evident că Pavel a folosit expresia aceasta nu cu gândul ca astfel curăția celor „dați” („pe mâna Satanei”) să fie scoasă la iveală, ci mai degrabă cu gândul ca faptele lor să fie în felul acesta considerate incompatibile spiritual cu normele bisericii creștine. Ca și în 1 Corinteni 5:3–5, expresia aceasta se referă mai ales la excluderea din biserică și era ultima măsură de disciplină pe care o comunitate o putea aplica unui membru vinovat. Din cauză că acesta respinsese una sau mai multe din dogmele fundamentale ale credinței creștine (1 Timotei 1:19), prin propriile sale fapte se exclusese singur de la spiritul și trupul bisericii.

Deoarece sunt numai două împărății spirituale în lumea aceasta, a lui Dumnezeu și a lui Satana, persoana care renunță la împărăția lui Dumnezeu intră automat în împărăția lui Satana. De fapt biserica nu săvârșește transferul, ci ratifică alegerea făcută de membrul vinovat (vezi 1 Corinteni 5:5).

Să se învețe. [„Să învețe”, KJV]. Gr. paideuo, „a educa copiii”, „a învăța (pe alții)”, „a instrui”. Chiar dacă excluderea din biserică este o măsură drastică, intenția ei este de a vindeca. Șocul despărțirii de biserică îl poate trezi pe păcătosul nepăsător și îl poate face să-și dea seama de primejdia în care se află sufletul său. Nemaifiind membru al familiei lui Hristos, este posibil ca vinovatul să-și dea seama acum de nevoia sa de pocăință. În felul acesta, măsura extremă a excluderii din biserică poate fi unicul mijloc prin care păcătosul este rechemat la „credință și un cuget curat” (v. 19) și vede adevărata lui stare înaintea lui Dumnezeu.

Hulească. Poate că Pavel se referă la faptele perverse ale acelor care folosesc greșit legea (vezi v. 3–7). Deoarece legea este o expresie a voinței și a caracterului lui Dumnezeu, orice folosire rea a acesteia îl dezonoarează pe Dumnezeu și reprezintă greșit scopurile Sale. Și orice formă de dezonoare a lui Dumnezeu este hulă.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1 1T 506

2 AA 204

4 1T 302

15 MB 115; MH 65; SC 36, 41; 5T 629, 641

17 MH 434; 8T 282

18 7T 281

1 Timotei 2:1

1. Dar. Sau „deci”. Pavel dă acum sfaturi cu privire la unele probleme practice legate de închinarea publică, sfaturi care îi vor fi de folos lui Timotei în slujirea lui ca pastor al bisericii din Efes.

Înainte de toate. Pavel se pregătește să declare un principiu fundamental al administrării bisericii, de bază pentru libertatea de închinare.

Rugăciuni. [„Cereri”, traducerea lui G. Galaction]. Gr. deeseis, „mijlociri”, „petiții”. Rugăciunea este văzută aici din punct de vedere al nevoii personale, doar Dumnezeu fiind în stare să îndeplinească aceste nevoi.

Cereri. [„Rugăciuni”, KJV; „rugăciuni”; traducerea lui G. Galaction]. Gr. proseuchai, termen folosit de obicei pentru comunicarea sacră cu Dumnezeu.

Mijlociri. [„Mijlociri”, KJV]. Gr. enteuxeis, „rugăciuni de mijlocire” (compară cu Romani 8:26, 27). Pe creștinul adevărat îl caracterizează o credință de copil, cu asigurarea accesului liber înaintea lui

Dumnezeu.

Mulțumiri. [„Aducerea de mulțumiri”, KJV.] Gr. eucharistiai, „aducerea de mulțumiri”. Creștinii ar trebui să fie recunoscători atât pentru favorurile primite de la oameni, cât și pentru cele primite de la Dumnezeu, „care dă tuturor cu mână largă” (vezi Iacov 1:5).

Toți oamenii. Preocuparea creștinului pentru semenii săi depășește prejudecățile de rasă, națiune sau situație socială. Iubirea creștină tânjește să-i cuprindă pe „toți oamenii” în planul de mântuire.

Împărați. Pavel nu recomandă în mod necesar monarhia ca forma ideală de conducere. Ea era însă obișnuită pe vremea sa. Indiferent care e forma de guvernare, creștinul trebuie să recunoască autoritatea acesteia și obligația sa de a conlucra cu ea (vezi Romani 13:1; compară cu Faptele Apostolilor 5:29; vezi 1 Petru 2:13–17).

Pașnică și liniștită. Creștinul se străduiește să trăiască „în pace cu toți oamenii” (Evrei 12:14). Loialitatea față de conducere și comportamentul civil exemplar al creștinilor îi va face pe ceilalți să nu se îndoiască de patriotismul lor.

Evlavia. Respectul creștinului față de Dumnezeu ar trebui să modeleze și să îndulcească fiecare cuvânt și faptă. A mărturisi din gură loialitatea față de înaltele standarde ale religiei creștine și a nu trăi mai frumos decât cel neconvertit este cea mai vrednică de dispreț formă a nesincerității și ipocriziei.

Cinstea. [„Onestitatea”, KJV; „Buna cuviință”, traducerea lui G. Galaction]. Gr. semnotes, „onoare”, „respect”, „demnitate”. Adevăratul creștin va câștiga respectul semenilor săi prin cinstea în afaceri, prin participarea la activitățile sociale valoroase și prin familia sa disciplinată.

1 Timotei 2:3

3. Lucrul acesta. Adică rugăciunile și cererile pentru „toți oamenii” (vezi v. 1).

Bine primit. Trăirea unei vieți în conformitate cu solia creștină, îmbinată cu o preocupare serioasă și plină de tact pentru binele spiritual și material al „tuturor oamenilor”, împlinește idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi.

Dumnezeu, Mântuitorul nostru. Vezi cap. 1:1.

1 Timotei 2:4

4. Care voiește. [„Care vrea”, KJV.] Vezi Tit 2:11; Ioan 3:17; Romani 9:18, 19; 2 Petru 3:9. Nimeni n-ar fi putut fi mântuit dacă Dumnezeu n-ar fi voit să-i ierte pe oamenii care se pocăiesc. Deoarece iubirea lui Dumnezeu nu exclude pe nimeni de la privilegiul mântuirii, toți aceia care vor fi în cele din urmă pierduți vor suferi astfel consecințele faptului că au refuzat iubirea lui Dumnezeu (vezi Ioan 3:16).

Cunoștința adevărului. Cunoștința provenită din experiența personală cu privire la Dumnezeu și voia Sa, care duce la mântuire (vezi Romani 1:28; Efeseni 1:17, 18; 4:13–15; Coloseni 1:9, 10; 3:10; 2 Timotei 2:25; Tit 1:1; Evrei 10:26) și care e descoperită în Biblie (vezi Ioan 17:17). Aici este vorba de ceva mai mult decât cunoștința intelectuală.

1 Timotei 2:5

5. Un singur Dumnezeu. Universalitatea creștinismului (vezi v. 1, 4) este amplificată de recunoașterea stăpânirii lui Dumnezeu asupra întregului univers (vezi Faptele Apostolilor 17:23–28; Romani 10:12; 1 Corinteni 8:4; Efeseni 4:6; 1 Timotei 1:17).

Un singur mijlocitor. Numai prin Isus Hristos poate fi păcătosul împăcat cu Dumnezeu (vezi Ioan 14:5, 6; Romani 5:1, 2). Dumnezeu nu are nevoie să fie împăcat cu omul, deoarece planul mântuirii a fost făurit prin „voia” Lui (1 Timotei 2:4). În plus, prin viața și moartea lui Hristos El a oferit mijloacele mântuirii. Vezi Romani 5:10. Aici Pavel exclude clar nevoia de mijlocitori omenești și presupusa valoare pe care unii au dat-o unei astfel de mijlociri.

Omul Isus Hristos. Este subliniată natura umană a lui Hristos. Isus n-a fost reprezentantul nici unei clase sociale și a nici unei naționalități, ci a reprezentat toată omenirea, atât bărbați cât și femei. Pavel condamnă aici teoria docetică (vezi Vol V, p. 912), care a apărut în timpurile apostolice și care susținea că Hristos n-a avut niciodată un trup uman, ci doar o aparență a acestuia. Ioan consideră că această erezie este „duhul lui Antihrist” (1 Ioan 4:3).

În ce privește natura umană a lui Hristos, vezi Vol. V, p. 917.

1 Timotei 2:6

6. S-a dat pe Sine însuși. Misiunea lui Hristos pe pământul acesta a fost de bunăvoie (vezi Ioan 10:17, 18).

Preț de răscumpărare. Gr. antilutron, o formă accentuată a lui lutron, cuvântul obișnuit pentru „preț de răscumpărare” (vezi Matei 20:28; compară cu Romani 3:24, 25). Pavel subliniază aici incapacitatea omului de a contribui cu ceva la mântuire.

Toți. Ispășirea lui Hristos este potrivită chiar și pentru cei mai răi dintre păcătoși și e la îndemâna tuturor oamenilor de pretutindeni (vezi 1 Timotei 2:4, 5; vezi Ioan 1:12).

Adeverit. Misiunea lui Hristos pe pământ a confirmat planul lui Dumnezeu de a-i mântui pe „toți oamenii” (v. 4).

La vremea cuvenită. Vezi Romani 5:6; Galateni 4:4; compară cu Tit 1:3.

1 Timotei 2:7

7. Propovăduitorul. [„Predicatorul”, KJV; „Crainicul”, traducerea lui G. Galaction]. Gr. kerux, „mesager”. Un kerux era un sol oficial care proclama public decretele unui rege sau ale unui alt membru din conducere. Pavel compară îl pe slujitorul rânduit de Dumnezeu cu un astfel de sol.

Lui. [„Spre aceasta”, traducerea lui G. Galaction]. Acest cuvânt se referă la mântuirea omului, așa cum e scoasă în evidență în v. 4–6. Aceasta era tema soliei lui Pavel.

Eu. Adică Pavel.

Pus. [„Rânduit”, KJV]. Sau „numit”. Curajul remarcabil și energia neslăbită a apostolului au fost rezultatul puternicei sale convingeri că Dumnezeu era Cel care îl chemase la slujire (vezi 1 Corinteni 1:1; 1 Timotei 1:12).

Nu mint. Compară cu Romani 9:1. Din cauza conflictelor sale cu iudaizantii și cu cei care foloseau greșit legea (1 Timotei 1:4–7), Pavel dorește să înlăture orice acuzație că și-ar trăda cumva națiunea. Lucrul acesta îl face subliniind faptul că Dumnezeu îl trimise la „neamuri” (vezi Galateni 2:8, 9).

Neamuri. Gr. ethnē, „națiuni” (vezi Faptele Apostolilor 14:16). Deoarece Dumnezeu dorește ca „toți oamenii” să fie mântuiți (1 Timotei 2:4), El a luat măsuri ca toți oamenii să aibă ocazia să cunoască „adevărul” (v. 4).

Prin Pavel și succesorii lui proclamarea iubirii lui Dumnezeu urma să fie vestită la toate neamurile. De aceea noi ar trebui să ne rugăm pentru binele „tuturor oamenilor” și să ne îngrijim în această privință (vezi v. 1). Vezi Faptele Apostolilor 17:30.

Credința și adevărul. [„În credință și adevăr”, KJV]. Adică în chestiuni legate de credința în Hristos și adevărurile mântuirii.

1 Timotei 2:8

8. Vreau. Gr. boulomai, „a dori”, „a intenționa”. Pavel trece acum la atitudinea care ar trebui să caracterizeze orice rugăciune publică. Chiar și la rugăciune trebuie să se păstreze ordinea, iar Pavel, ca un administrator priceput, îl instruieste pe subordonatul său Timotei în amănunte destinate să prevină confuzia

și fanatismul. Compară cu 1 Corinteni 14:33, 40.

Bărbații. Gr. andres, „bărbați”, spre deosebire de femei. În ce privește rolul femeilor în serviciile de închinare ale bisericii, vezi 1 Corinteni 14:34, 35.

În orice loc. Adică la fiecare serviciu public de închinare.

Mâini curate. [„Mâini sfinte”, KJV]. Aceasta este o figură de stil pentru un caracter neîntinat. Apostolul dă de înțeles că numai astfel de oameni ar trebui să se roage în public. Mâinile simbolizează faptele și despre un om drept se spune că are „mâini curate” (vezi Psalm 24:4; Iacov 4:8). Ar fi o ipocrizie ca un om mândru moral și spiritual să se roage la serviciul public de închinare, iar gestul său de a face așa ceva este o insultă la adresa lui Dumnezeu.

Fără mânie. Rugăciunea adevărată, publică sau particulară, poate fi făcută numai într-o atmosferă de iubire și iertare. Mânia și de răzbunarea sunt incompatibile cu Duhul lui Dumnezeu și trebuie îndepărtate înainte de serviciul închinării (vezi Matei 5:22; 6:14, 15; Efeseni 4:31).

Îndoieli. Gr. dialogismos, „dispute”, „certuri”. Adevărata rugăciune îl aduce pe închinător în armonie cu spiritul și scopurile lui Dumnezeu. Atitudinile greșite față de om sau față de Dumnezeu distrug eficacitatea rugăciunii.

1 Timotei 2:9

9. De asemenea. Pavel își exprimă acum voința cu privire la atitudinea și purtarea femeilor din biserică.

Îmbrăcate. [„Să se împodobească”, KJV]. Gr. kosmeo, „a se pune în ordine”, „a aranja”.

Cuviincios. [„Modest”, KJV]. Gr. kosmios, „bine aranjat”, „cu bun gust”, deci „cuiincios” sensul de a fi conservator.

Rușine. Gr. aidos, „respect de sine”, „modestie”. O astfel de atitudine aduce înfiorare la gândul unor fapte rușinoase și o curăție care pune stavilă unor astfel de fapte

Sfială. [„Sobrietate”, KJV]. Adică minte sănătoasă, autocontrol. Pavel o zugrăvește aici pe femeia creștină convertită ca pe o persoană ale cărei dorințe reflectă viața de lepădare de sine a lui Hristos. Ea se hotărăște să-și împlinească cu har și inventivitate datoriile creștine, fără să fie o povară nici bisericii și nici soțului ei.

Împletituri de păr. Gr. plegma, ceva „țesut”, „împletit”, „făcut cosițe”. Din context trebuie subînțeles cuvântul „păr”. Pavel vorbește în v. 9 și 10 de modestia feminină și de curăția morală. Orice stil de pieptănătură prin care se intenționează atragerea atenției în mod flatant pune în contradicție persoana în cauză cu principiul prezentat aici. Totuși o pieptănătură neîngrijită poate fi la fel de izbitoare la ochi și deci o călcare a principiilor creștine. Bunul gust face parte din adevărata religie.

aur, ... mărgăritare, ... haine scumpe. Vezi 1 Petru 3:3–6. Scopul împodobirii costisitoare, indiferent ce formă ar lua, este să atragă atenția asupra sa. Ea este întotdeauna o expresie a egoismului și uneori a dorinței de a primi o atenție necuvenită din partea sexului opus. Pentru creștin modestia, calitatea, caracterul potrivit și utilitatea ar trebui să determine ce se poartă și cum se poartă. Cheltuielile care depășesc idealul acesta sunt incompatibile cu principiile isprăvniceiei creștine. Ele reflectă vanitatea și egoismul, nearmonizându-se cu apelul lui Pavel de a avea respect de sine și modestie creștină.

1 Timotei 2:10

10. Fapte bune. Pavel atrage atenția atât la natura externă cât și la cea internă a religiei adevărate. Podoaba cea mai atrăgătoare și mai de preț sunt faptele bune. Numai acestea vor aduce unei femei satisfacția că este iubită din inimă și respectată. Hainele atrăgătoare, oricât ar fi de multe, nu vor ascunde o fire neplăcută și lipsa faptelor bune. Compară cu Tit 3:8.

Evlavioase.[„Evlavie”, KJV]. Sau „respect față de Dumnezeu”. Prin participarea la închinarea publică femeile acestea mărturisesc pe față loialitatea lor față de Dumnezeu cărui I se închină. A mărturisi credincioșie și a te îmbrăca în același timp extravagant și fără modestie este o formă de ipocrizie.

1 Timotei 2:11

11. În tăcere. Din cauza faptului că pe vremea aceea femeile erau lipsite de drepturi personale și publice. Pavel a găsit potrivit să dea sfatul acesta bisericii. Orice încălcare a obiceiului social acceptat aduce reproș asupra bisericii. Creștinii ar trebui să evite chiar și aparența răului (1 Tesaloniceni 5:22). Vezi 1 Corinteni 14:34.

Cu toată supunerea. Adică fără a fi îndrăznețe. Vezi Efeseni 5:22; Tit 2:5; 1 Petru 3:1, 2.

1 Timotei 2:12

12. Să se ridice mai presus. [„Să uzurpeze autoritatea”, KJV; „Să stăpânească”, traducerea lui G. Galaction]. Scriptura îi îndeamnă pe creștini să facă totul decent și în ordine (1 Corinteni 14:40). Pe timpul lui Pavel obiceiul cerea ca femeile să rămână pe planul a doilea. De aceea, dacă femei credincioase ar fi vorbit în public sau dacă în vreun alt fel ar fi ieșit în evidență, aceste îndemnuri biblice ar fi fost călcate, iar cauza lui Dumnezeu ar fi suferit reproș. Vezi 1 Corinteni 11:5–16.

1 Timotei 2:13

13. Căci. Pavel expune aici motivele sfatului cu privire la raporturile dintre bărbați și femei.

Adam. Subordonarea Evei față de Adam după intrarea păcatului nicidecum nu reflectă dezonorarea femeii, ci era intenționată să aducă armonie și să contribuie la cea mai deplină fericire a ei (vezi Geneza 3:16). După cum soțul este capul familiei, tot așa el este conducătorul natural al unui grup de familii dintr-o congregație bisericească.

1 Timotei 2:14

14. Nu Adam a fost amăgit. Eva a fost aceea care a fost amăgită de cel rău (Geneza 3:13; 2 Corinteni 11:3). Adam a păcătuit deplin conștient de pasul pe care îl făcea. Din cauza iubirii lui pentru Eva, el a ales de bunăvoie să împărtășească urmările neascultării (vezi Geneza 3:17).

Femeia, fiind amăgită. Al doilea argument al apostolului pentru supunerea femeilor este că atunci când Eva a încercat să-și afirme autoritatea, a fost amăgită. Nu există explicație pentru păcat. De ce a fost înșelată Eva de Satana, chiar ținând cont de porunca explicită a lui Dumnezeu, depășește explicația rațională. Din cauza acestui tragic eveniment, Pavel are un motiv în plus să le sfătuiască pe femeile convertite să nu încerce „să se ridice mai presus de bărbat”.

1 Timotei 2:15

15. Mântuită. Adică rolul principal al femeii în introducerea păcatului și subordonarea ei prezentă nicidecum nu afectează posibilitatea ca ea să fie mântuită. Bărbații și femeile au nevoie în aceeași măsură de îndurarea și de puterea mântuitoare a lui Dumnezeu.

Nașterea de copii. Luând măsuri pentru nașterea și creșterea copiilor, Dumnezeu a încredințat femeilor o mare onoare și un privilegiu deosebit. Când femeia își împlinește sarcina cu credincioșie, canalizându-și energiile către un cămin fericit și ordonat, ea nu numai că va fi numită fericită de către soțul și copiii ei, ci va primi și aprobarea Domnului. Mântuirea nu poate fi separată de răspunderile zilnice ale vieții. A uita sau a neglija sfera de activitate rânduită femeii de Dumnezeu, urmărind alte scopuri, s-ar putea să aibă ca rezultat nefericirea și paguba. Pavel le îndeamnă pe toate femeile să-și facă datoria ca mame credincioase și să recunoască răspunderea bărbatului de a conduce, dată lui de Dumnezeu în biserică și în familie. Dumnezeu a dat atât bărbaților cât și femeilor calificări speciale pentru îndeplinirea sarcinilor individuale, și atât bărbații cât și femeile vor găsi cea mai mare fericire în a-și ocupa locul stabilit, cu un spirit de iubire, devoțiune și credincioșie.

Dacă. Mântuirea, atât a bărbaților cât și a femeilor, depinde de statornicia în credința care la început i-a condus la Hristos. Mântuirea este instantanee, dar trebuie păstrată prin supunerea zilnică, neîntreruptă, față de planul și scopul lui Dumnezeu pentru fiecare persoană în parte.

Smerenie. [„Sobrietate”, KJV, „Înțelepciune”, traducerea lui G. Galaction]. Vezi v. 9. Pavel apelează la femeile înțelepte care își duc la îndeplinire sarcinile.

Dragoste. Ca rod al adevăratei credințe (vezi 1 Corinteni 13:1). Iubirea nu caută să „se ridice mai presus” (1 Timotei 2:12) și nici nu neglijează datoriile onorabile săvârșite de o femeie care este soție și mamă credincioasă.

Sfințenie. O viață deplin dedicată este rezultatul credinței adevărate, care subordonează totul împlinirii voinței lui Dumnezeu (vezi Filipeni 3:7, 8). O femeie sfințită va găsi în rolul rânduit ei ca mamă o cale de slujire care aduce o răsplată mai mare decât lupta pentru conducere, care o va face „să se ridice mai presus de bărbat”.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

17T 15

1, 2 CS 148

3, 4 7T 15

3–6GC 262

8 CG 518; CT 241; TM 515; 5T 410, 536; 7T 42

8–10CS 301; MYP 313; 1T 506; 4T 630

9 CG 427; MH 287; SL 16; TM 130; 1T 131, 421, 457; 4T 645; 6T 96

9, 10 CG 416; Ev 270; 1T 20, 189, 278, 460; 2T 455

10 4T 646

1 Timotei 3:1

1. Adevărat. Gr. pistos, „credincios”, „vrednic de încredere”. Unii comentatori cred că prima parte a capitolului 3 ar trebui să fie considerată concluzia discuției cu privire la subordonarea femeilor, așa cum apare în cap. 2. Totuși, el poate fi aplicat fie la cap. 2, fie la cap. 3, deoarece ambele comentarii sunt vrednice de toată atenția.

Episcop. Sau „supraveghetor” (vezi Faptele Apostolilor 11:30; 20:28). În vremurile apostolice, slujba de episcop coincidea cu cea de prezbiter. În ce privește dezvoltarea istorică a episcopatului vezi Vol. VI, p. 26, 38.

Bun. Gr. kalos, „excelent”, „recomandabil”.

1 Timotei 3:2

2. Trebuie. Gr. dei, „e necesar”, adică prin natura sa (intrinsec). Un conducător creștin trebuie să trăiască principiile mărturisii sale de credință dacă vrea să-i convingă pe alții de valoarea soliei. Un curent de apă nu se ridică mai sus de izvorul ei, iar o congregație de obicei nu se va ridica mai presus de conducătorii ei.

Fără prihană. Sau „ireproșabil”, „nesupus cenzurii”. Conducătorul unei biserici trebuie să îndeplinească cerințele prezentate în continuare de Pavel. E nevoie ca el să-și dovedească curăția morală.

Unei singure neveste. Expresia aceasta a primit următoarele interpretări: (1) toți slujbașii Evangheliei ar trebui să fie căsătoriți; (2) poligamia și concubinajul le sunt strict interzise; (3) o persoană divorțată n-ar trebui să slujească în calitate de episcop; (4) conducătorii nu ar trebui să se recăsătorească dacă au rămas

văduvi.

S-a susținut că prima explicație nu se armonizează cu afirmația lui Pavel, care îi încuraja pe bărbați să trăiască așa cum trăia el, adică fără soție (vezi 1 Corinteni 7:7, 8). Adepții primei interpretări atrag atenția că declarațiile lui Pavel cu privire la căsătorie, privite în contextul lor, se aplică la „strâmtorarea de acum” (vezi 1 Corinteni 7:26, 28). Pavel nu era împotriva familiei, pe care Dumnezeu o instituisese în Eden. Relația dintre soț și soție este unul dintre mijloacele rânduite de El pentru buna dezvoltare a celor doi, după cum declară chiar apostolul (vezi Efeseni 5:22–33; 1 Timotei 4:3; Evrei 13:4). Fără îndoială că Pavel dă acest sfat episcopilor deoarece un bărbat căsătorit ar fi mai bine pregătit să înțeleagă multele probleme care apar în familiile din biserică. Cu siguranță că Pavel condamnă aici celibatul obligatoriu al clerului. Lucrul acesta mai presus de orice discuție.

A doua explicație poate să reflecte unul din principiile susținute de Pavel, deoarece el a condamnat întotdeauna promiscuitatea sexuală. Într-o vreme când concubinajul și poligamia erau acceptate social, biserica creștină trebuia să ofere un exemplu de viață curată. Dacă membrii bisericii greșesc în privința aceasta, pot fi cenzurați și iertați, dar dacă un conducător dă greș în a exemplifica curăția morală, își pierde prin aceasta dreptul la poziția de conducere. S-ar putea ca Pavel să sublinieze aici primejdia de a numi episcop sau prezbiter o persoană imorală.

Aceia care susțin a treia explicație scot în evidență faptul că, așa cum iudeii recunoșteau cele mai neînsemnate motive de divorț (vezi Matei 5:32) unii creștini din biserica primară scuzau divorțul și pentru alte cauze decât adulterul (vezi Matei 19:8, 9). Un episcop divorțat, din oricare motiv, ar fi fost nepotrivit pentru a conduce spiritual o biserică.

De-a lungul timpului s-a sprijinit mai mult a patra explicație. Cei care înclină spre ea preferă traducerea „căsătorit numai o dată”. Cei care sunt împotriva acestei opinii susțin că expresia din limba greacă nu implică în mod necesar că un episcop nu poate fi căsătorit mai mult de o singură dată, ci spune numai că trebuie să fie „bărbatul unei singure neveste”, adică nu poate avea două sau mai multe soții în același timp. Se arată de asemenea că nicăieri în Scriptură nu este condamnată recăsătorirea după moartea primei soții și că nici nu este dăunătoare conducerii spirituale. În sfârșit, cei care se opun acestei opinii observă că cei mai înflăcărați apărători ai acestei opinii sunt cei care susțin celibatul și alte practici ascetice extreme.

Un lucru e clar: episcopul trebuie să fie fidel soției sale, lucru care ar servi pentru turma sa ca un model vrednic de urmat.

Cumpătat. [„Treaz”, KJV]. Gr. nephaliōs, „care se abține de la vin”, „sobru”. În uzul clasic nephaleos descrie o mâncare sau libațiune fără vin, adusă unui zeu păgân.

Înțelept. [„Sobru”, KJV]. Gr. sophron, „prudent”, „cu mintea sănătoasă”, „stăpân pe sine”. De astfel de conducători este mereu nevoie în biserică, pentru a evita fanatismul și pentru a conduce în vremuri grele.

Vrednic de cinste. [„Bună purtare”, KJV]. Gr. kosmios, „ordonat” (vezi cap. 2:9).

Primitor de oaspeți. [„Dat ospitalității”, KJV]. Vezi Romani 12:13. Episcopul ar trebui să fie vestit ospitalitatea sa față de călătorii creștini.

În stare să învețe pe alții. Gr. didaktikos, „îndemânatic la a da învățături”. Slujitorul lui Dumnezeu trebuie să fie dispus să învețe, dar trebuie și să poată să-i învețe pe alții din adevărurile cuvântului divin, urmând exemplul Marelui Învățător.

1 Timotei 3:3

3. Nici bețiv. [„Nu dedat la vin”, KJV]. „Om bețiv” sau „dedat la vin”. Prezbiterul nu trebuie să dea nici un motiv pentru a fi acuzat că e bețiv sau căutător de plăceri (compară cu v. 8; cap. 5:23). Mai presus de oricare alții din biserică, el trebuie să fie un model de cumpătare.

Nici bătaș. Adică cineva care nu este agresiv sau certăreț. Un spirit conciliator, împăciuitor este una

din cele mai importante calități ale fiecărui prezbiter.

„Nici doritor de câștig mârșav”. Dovezile textuale favorizează omiterea acestor cuvinte.

Blând. [„Răbdător”, KJV]. Gr. epieikes, „amabil”, „chibzuit” (vezi Iacov 3:17).

Nu gâlcevitor. Sau „nu luptător”, un om împăciuitor.

Nu iubitor de bani. [„Nu lacom”, KJV]. Literal, „nu iubitor de argint”. Experiența lui Iuda Iscarioteanul și cea a lui Simon vrăjitorul descoperă primejdia și prejudiciul care sunt aduse slujitorilor bisericii prin iubirea de bani (vezi Ioan 12:1–6; Faptele Apostolilor 8:14–23).

1 Timotei 3:4

4. Să-și chivernisească. Gr. proistemi, „a supraveghea”, „a prezida asupra”. Dacă un om dă greș în sarcini mai mici, atunci este incapabil să îndeplinească sarcina mai importantă de a supraveghea numeroasele familii ale unei biserici (vezi v. 5).

Casa. Gr. oikos, „casa” și prin extrapolare, „familia”, „gospodăria”.

Copiii în supunere. Copiii slujitorului Evangheliei trebuie să își respecte tatăl. Fiii lui Eli, marele preot, reprezintă un exemplu tragic de iubire părintească rău îndrumată și de nereușită în conducerea familiei (vezi la 1 Samuel 2:12, 27).

Cuviința. [„Demnitatea”, KJV]. Gr. semnotes (vezi cap. 2:2).

1 Timotei 3:6

6. Întors la Dumnezeu de curând. [„Novice”, KJV]. Literal, „de curând sădit”. Scripturile nu spun nimic cu privire la vârsta minimă a unui slujitor al Evangheliei, și cer doar ca ei să fie maturi spiritual.

Să se îngâmfe. Sau „să fie încrezut”. Îngâmfarea tulbură judecata.

Osânda diavolului. Acestei expresii i s-ar putea da două interpretări: (1) că novicele va primi aceeași osândă sau judecată pe care a primit-o și diavolul când mândria a cauzat rebeliunea lui în cer (vezi Ezechiel 28:12–17); sau că (2) diavolul însuși, ca „pârâșul fraților” (vezi Apocalipsa 12:10; Iov 1:6; 2:4, 5), îl va osândi pe „novicele” care se va îngâmfa. Împotriva celei de-a doua opinii se arată că nicăieri judecata nu este o funcție a diavolului. Aceasta este sarcina lui Dumnezeu, iar judecata făcută diavolului în cer (Apocalipsa 12:7–9) va fi aplicată și celor care îngăduie mândriei să îi stăpânească.

1 Timotei 3:7

7. Trebuie. Vezi v. 2.

Bună mărturie. [„O bună reputație”, KJV]. Reputația episcopului printre oamenii din localitate trebuie să fie excelentă, el trebuie să merite respectul și încrederea deplină a celor necredincioși (vezi 2 Corinteni 6:3). Creștinismul ar avea o influență slabă dacă cei din conducerea bisericii ar fi tot așa de lipsiți de integritate cum sunt prea adesea cei din afară.

Ocară. Adică invective și critică aspră atât din partea membrilor bisericii cât și din partea necredincioșilor. Când influența conducătorului este distrusă de judecata critică a locuitorilor, aproape cu siguranță vine descurajarea și disperarea, care îi vor slăbi și mai mult utilitatea.

Diavolului. Vezi Matei 4:1. Un slujbaș care a pierdut respectul credincioșilor și a celor din afara bisericii a căzut cel puțin într-o „cursă a diavolului” și va continua să facă așa dacă nu are loc o schimbare radicală a inimii.

1 Timotei 3:8

8. Diaconii. Vezi Marcu 9:35. În ce privește funcția și dezvoltarea diaconiei vezi Vol. VI, p. 25, 26.

De asemenea. Tot așa cum slujba de episcop sau de prezbiter are anumite condiții, la fel are și slujba de diacon.

Cinstiți. [„Demni”, KJV]. Gr. semnos, „vrednici de cinste”, „cu demnitate”. În ce privește substantivul înrudit, vezi cap. 2:2.

Nu cu două fețe. Adică să nu spună unei persoane un lucru și altele contrariul. Fiecare slujbaș bisericesc ar trebui să fie un împăciuitoare, nu un bârfitor și astfel un stârnitor de neazuri. Poate că această expresie l-a inspirat pe John Bunyan să-l numească Domnul Două Limbi (în engleză Mr. Two-tongues) pe unul din eroii cărții Călătoria Creștinului.

Vin. Gr. oinos, „vin”, fie must, fie vin fermentat. Unii susțin că Pavel vorbește aici de vin nefermentat – must din struguri – deoarece dacă ar vorbi despre vin fermentat, și-ar contrazice singur declarația făcută împotriva înținării trupului (vezi 1 Corinteni 6:19; 10:31) și s-ar ridica împotriva învățaturii generale a Bibliei cu privire la băuturile alcoolice (vezi Proverbe 20:1; 23:29–32; Ioan 2:9). Alții susțin că aici Pavel permite folosirea cumpătată a vinului obișnuit. Ei sunt de părere că dacă el ar vorbi aici de mustul de struguri n-ar fi fost nevoie să-i avertizeze pe diaconi să nu consume „mult”, și n-ar fi avut nici temeii serios să-i avertizeze pe prezbiteri să nu bea deloc. Se admite că pasajul e dificil. Vezi Deuteronom 14:26; compară cu 1 Timotei 5:23.

Nu doritori de câștig mârșav. Sau „nu doritori de câștig necinstit”. Creștinul nu ar trebui niciodată să obțină avantaje de pe urma cuiva, chiar dacă făcând așa nu s-ar face vinovat de călcarea unei anumite legi. Mai mult chiar, el nu se folosește de privilegiile slujbei sale pentru a face favoruri care să aducă vreun câștig personal. Baniii nu sunt scopul lui în viață.

1 Timotei 3:9

9. Taina. În ce privește folosirea cuvântului „taină” de către Pavel, vezi Romani 11:25.

Credinței. Adică totalitatea învățaturii creștine. Diaconul nu numai că trebuie să fie un bun cunosător al Bibliei, dar trebuie și să reflecte principiile ei.

Cuget curat. [„Conștiință curată”, KJV]. Vezi cap. 1:5. În locul defectelor enumerate în cap. 3:3, diaconul va exemplifica zilnic principiile credinței creștine în viața lui. El va sta înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor fără să-i fie rușine, cu o conștiință [„un cuget”] nevinovată de rele făcute intenționat.

1 Timotei 3:10

10. Să cercetați. [„Probați”, KJV]. Sau „să puneți la probă”. Competența unui viitor diacon nu trebuie trecută ușor cu vederea. Pavel stăruie să se cerceteze mai întâi toate fazele vieții omului înainte de a fi ales cu responsabilitatea de diacon, chiar dacă slujba aceasta e inferioară în rang celei de episcop (vezi v. 2–7). Aici Pavel condamnă în mod specific propunerea făcută uneori, și anume să se ofere o slujbă ca încurajare pentru cei care au fost nepăsători sau slabi în credință, cu nădejdea că astfel le vor fi stimulate zelul și evlavia.

1 Timotei 3:11

11. Femeile. [„Soțiile”, KJV]. Gr. gunaikes, „femei” sau „soții”. E cu neputință să stabilim exact dacă Pavel vorbește despre diaconese sau despre soțiile diaconilor.

Cinstite. [„Demne”, KJV]. Vezi v. 8.

Neclevetitoare. Gr. diaboloi, vezi Matei 4:1.

Cumpătate. [„Sobre”, KJV]. Gr. nephalioi, „care se abțin de la vin” (vezi v. 2).

Credincioase. Adică întotdeauna vrednice de încredere în lucrurile încredințate lor. Poate că se referă la a fi demne de încredere în împărțirea ajutoarelor pentru cei nevoiași.

1 Timotei 3:12

12. Bărbați ai unei singure neveste. Vezi v. 2.

Copiii. Vezi v. 4. Aceeași condiție, a unei vieți de familie bine rânduite, care se aplică la episcop, este valabilă și în cazul diaconului. O religie care nu are efect în familie nu e de multă valoare.

1 Timotei 3:13

13. Cei ce slujesc bine ca diaconi. Gr. diakoneo „a servi” (vezi Faptele Apostolilor 6:1). Literal, „cei care au servit” sau „cei care au slujit”. Pavel rezumă acum versetele 1–12 și îi îndeamnă pe toți - episcopi, prezbiteri, diaconi și diaconese – să fie credincioși în slujbele încredințate lor. Deși la data aceea termenul diakonos, „diacon”, începea deja să aibă înțelesul mai specific, tehnic, totuși era încă folosit pentru a-i numi pe toți cei care aveau vreo slujbă oarecare în biserică. Pavel, deși apostol, adesea se numește pe sine (vezi 1 Corinteni 3:5; 2 Corinteni 3:6; 6:4; 11:23; Efeseni 3:7; Coloseni 1:23) și pe Timotei, pastor al bisericii din Efes (vezi 1 Timotei 4:6) cu termenul de diakonoi (pluralul de la diakonos).

Dobândesc. Gr. peripoieo, „a câștiga”, „a păstra” (vezi Efeseni 1:14). Serviciul realizat cu credincioșie are ca rezultat o capacitate sporită de a servi în viitor cu și mai mare credincioșie.

Un loc de cinste. [„Un rang bun”, KJV]. Gr. bathmos, „treaptă”, „prag”, adică rang, situație sau poziție în mijlocul poporului. Eficacitatea sporită în slujirea Evangheliei este dovada unei comuniuni tot mai strânse cu Dumnezeu și are ca rezultat un respect tot mai mare în rândurile membrilor. Pavel nu susține că îndeplinirea îndatoririlor bisericești este un mijloc de câștigare a mântuirii personale sau că lucrarea săvârșită cu credincioșie pe pământ asigură o poziție mai înaltă în viața viitoare.

Îndrăzneală. Gr. parresia, „încredere fără teamă”, „curaj voios” (vezi Faptele Apostolilor 4:13). Pavel folosește adesea termenul parresia pentru a descrie încrederea pe care ar trebui să o aibă fiecare credincios în succesul planului de mântuire și în realizările personale obținute prin legătura vitală cu Hristos, prin credință (vezi Efeseni 3:12; Filipeni 1:20; Evrei 3:6; 4:16; 10:19, 35). Când un slujbaș bisericesc are o legătură strânsă cu Hristos, nici o problemă personală sau profesională nu ar trebui să-l descurajeze. Îndeplinirea cu credincioșie a tuturor sarcinilor va avea ca rezultat seninătatea și încrederea și-l va pregăti să facă față unor probleme și mai dificile în viitor.

Credința. Este vorba de credința creștină, cal cărei centru este Hristos.

1 Timotei 3:14

14. Cu nădejdea că voi veni. După câte cunoaștem, dorința aceasta nu s-ar realizat.

1 Timotei 3:15

15. Să te porți. Gr. anastrepho, „a se comporta”. Pavel îl instruieste pe Timotei cu privire la administrarea bisericii locale și în special cu privire la înalta conduită morală de care trebuie să dea dovadă toți conducătorii. Când avea să dea piept cu diferitele probleme obișnuite în fiecare biserică, Timotei trebuia să folosească scrisoarea de la Pavel ca un manual de metode și proceduri.

Casa. Sau „familia” (vezi Efeseni 2:19; 1 Timotei 3:4). Într-un timp când biserica nu avea clădiri proprii (vezi p. 18), gândul că Dumnezeu era totuși în mijlocul lor, atât personal cât și colectiv, era profund încurajator. O clădire nu-L poate reflecta pe Dumnezeu cel viu, dar un creștin pocăit poate face lucrul acesta. Astfel, biserica lui Dumnezeu este în primul rând unirea spirituală a tuturor membrilor convertiți, fie că se închină în aceeași încăpere, fie că sunt despărțiți, la distanțe mari.

Dumnezeului celui viu. Închinarea înaintea „Dumnezeului cel viu” cere o credință vie, care să recunoască planurile lui Dumnezeu la lucru zi de zi. Creștinii pot fi lăcașuri pentru viul Dumnezeu doar atunci când trăiesc cu entuziasm pentru propăvăduirea Evangheliei.

Stâlpul. Vezi Galateni 2:9. Creștinii adevărați sunt martorii lui Dumnezeu în ce privește puterea harului Său și înțelepciunea scopurilor Sale. Nereușind să coopereze pe deplin cu planul divin de refacere în om a chipului divin, atunci ziua refacerii acestui pământ este inevitabil amânată (vezi COL 69). În afară de cazurile în care puterea și scopul lui Dumnezeu sunt realizate în viața copiilor Săi, acuzațiile lui Satana vor fi îndreptățite (vezi Iov 1:9; PP, 42). De aceea, Pavel îi îndeamnă pe membrii bisericii să reflecte în viața lor

principiile adevărului pe care pretind că-l urmează.

Temelia. Gr. edraioma, „o proptea care face ceva să fie stabil”, „un suport”, „un contrafort”. Biserica celor răscumparați, angajați activ în programului de refacere în om a „chipului Creatorului” (vezi Ed. 15) este o primă dovadă a suficienței supreme a adevărului. Nu e de ajuns doar să consimți la principiile adevărului, ele trebuie să fie reflectate pe deplin în viață (vezi Ioan 8:32).

1 Timotei 3:16

16. Fără îndoială. Literal, „prin consimțământ comun”. Mulți comentatori cred că acest verset se referă la un binecunoscut imn al bisericii primare.

Taina. Vezi 1 Timotei 3:9; Romani 11:25. „Taina evlaviei” (1 Timotei 3:15) este temelia tuturor speranțelor și izvorul oricărei mângâieri.

Evlaviei. Vezi cap. 2:2. Triumful harului lui Dumnezeu asupra forțelor răului în viața unui om va fi totdeauna o sursă de uimire și recunoștință.

Cel ce. [„Dumnezeu”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „cel ce”. Este evident că se face referire la Isus, în care și prin care a fost descoperită taina divină.

Arătat. Vezi Ioan 1:14.

În trup. Isus Hristos, deși posedă „trupește toată plinătatea dumnezeirii” (vezi Coloseni 2:9), S-a lipsit de toate prerogativele cerești (vezi Filipeni 2:5–8) și a trăit în sfera oamenilor, având chiar un trup uman (vezi 1 Timotei 2:5). În ce privește natura umană a lui Hristos, vezi Vol. V p. 917.

Dovedit neprihănit. [„Îndreptățit”, KJV]. Gr. dikaios, „a fi declarat neprihănit”. În ce privește o discuție cu privire la Hristos, ca Cel „Neprihănit”, vezi Faptele Apostolilor 7:52. Domnul Hristos a fost declarat neprihănit deoarece nu a avut păcat (vezi Ioan 8:46). Oamenii sunt declarați neprihăniți când primesc neprihănirea Lui, pusă în seama lor (vezi Romani 4:25).

În Duhul. Sau „în duh”, adică în cele spirituale. Mântuitorul a întâmpinat viața cu un spirit de deplină consacrare față de voia lui Dumnezeu și tocmai asta L-a ferit de păcat. Hristos a venit ca să fie locțiitorul omului, și tocmai viața Sa neprihănită ca ființă umană e ceea ce L-a dovedit pe Dumnezeu cu totul drept în cerințele și judecățile Sale.

Văzut de îngeri. Adică fiecare fază a vieții pământești a lui Hristos, de la naștere până la înviere și înălțare, a fost văzută de îngeri. Ei au fost martori ai desăvârșirii caracterului Său și a deplinei Lui lepădări de sine (vezi Matei 4:11; Luca 2:9–15; 22:43; Evrei 1:6).

Neamuri. Adică popoarele la care Domnul Hristos le-a poruncit apostolilor să meargă (vezi Matei 28:18–20; Faptele Apostolilor 1:8).

Crezut. Pavel trasează aici din punct de vedere cronologic succesul misiunii lui Hristos de la întrupare până la acceptarea Lui în inima oamenilor sinceri. Astfel Pavel dovedește progresul rapid al Evangheliei în toată lumea cunoscută (vezi Coloseni 1:23).

Înălțat. Gr. analambano. Același cuvânt este folosit în relatarea cu privire la înălțarea la cer (Marcu 16:19; Faptele Apostolilor 1:2, 11, 22).

În slavă. Adică primirea glorioasă care I s-a făcut lui Isus atunci când s-a înălțat la cer.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

2CSW 103

4 EW 97, 100; 1T 119, 139, 216, 235; 5T 618

7 4T 38

15 COL 54; SR 366

16 COL 134; CT 262; DA 24; FE 179, 444; GW 251; MYP 190; PK 597; SC 12; 2T 215; 5T 746; 6T 59; 7T 29; 8T 326

1 Timotei 4:1

1. Duhul. Adică Duhul Sfânt, vorbind fie prin Pavel însuși, fie prin vreun alt profet din biserică. În ce privește relația dintre „Duhul” și profeții din biserică vezi 1 Corinteni 12:10; Efeseni 4:11; 2 Petru 1:21; Apocalipsa 1:1; 19:10.

În vremurile din urmă. Adică în zilele care aveau să vină după vremea când se făcuse prezicerea. Biserica Creștină trebuia să se aștepte ca apostazia să crească și să culmineze până la a doua venire (vezi Matei 24:24; Apocalipsa 16:14).

Lepăda. [„Depărta”, KJV]. Gr. ahistemi, „a se depărta de”, „a apostazia”. În ce privește apostasia, substantiv derivat de la acest verb, vezi 2 Tesaloniceni 2:3. Pavel, care era la Milet, îi avertizase deja pe prezbiterii bisericii din Efes cu privire la viitoarea apostazie din biserică creștină (vezi Fapte 20:28–31). Pentru o tratare mai detaliată a mării apostazii care urma să aibă loc în biserică înainte de revenirea lui Hristos vezi 2 Tesaloniceni 2:3–10.

Credință. Folosirea articolului hotărât în grecește scoate arată că este vorba de o „credință” la care tocmai se făcuse referire – aici adevărurile profunde expuse în cap. 3:16.

Duhuri. Adică bărbați mânați de „duhuri înșelătoare” (vezi 1 Ioan 4:1).

Înșelătoare. Literal „rătăcitoare”, deci seducătoare, înșelătoare. Protivnicii cei mai puternici și mai înșelători ai bisericii sunt foști membrii care prezintă un iscusit amestec de rătăcire și adevăr.

Dracilor. [Diavolilor, KJV]. Gr. daimonia, „demoni” (vezi 1 Corinteni 10:20). Cei care propăvăduiesc înșelăciunea răspândesc învățături insuflă de Satana și de conlucrători săi. Vezi controlul pe care l-a exercitat diavolul asupra lui Iuda (Luca 22:3). Satana se străduiește să pună stăpânire pe mintea oamenilor, de aceea este nevoie de o înțelegere corectă a adevărului.

Spiritismul modern, un exemplu proeminent al învățăturilor dracilor, este numai o redeșteptare a cultului demonilor și a vrăjitoriei trecutului. Cu timpul influența sa amăgitoare se va răspândi în toată lumea, creștină sau necreștină, și va pregăti calea pentru ultima mare înșelăciune a lui Satana (GC 526, 588, 589, 624; PP 686).

1 Timotei 4:2

2. Fățarnicia. Sau „prefăcătoria”, „aparența exterioară”. Se poate ca cei care răspândesc „învățăturile dracilor” (v. 1) să pretindă loialitate față de adevăr. Cei apostaziați nu arată pe față că se află sub steagul rătăcirii și al trădării cauzei lui Hristos. Acești învățători trâmbițează cu tărie că proclamă adevărul, pentru ca în felul acesta să-i înșele mai bine pe oameni.

Cugetul lor. Literal, „propria lor conștiință”. Înșelăciunile care-i abat de la adevăr pe cei credincioși în același timp îi fac pe înșelători insensibili la adevăr.

Însemnați cu fierul roșu. [„Înfierați”, traducerea lui G. Galaction]. Sau „arși cu un fier arzător”. Unii susțin că această expresie se referă la insensibilitatea conștiinței care nu-și mai dă seama de vinovăția unei purtări rele, cam în același fel cum carnea arsă cu fier roșu este incapabilă să mai simtă, așa că treptat devine dificil pentru Duhul Sfânt să mai facă vreo impresie asupra conștiinței. Compară cu viața lui Iuda, care în cele din urmă a ignorat orice apel făcut sufletului său (vezi Luca 22:3; Ioan 6:70; 13:27). Alții cred că după cum fierul înroșit lasă un semn, tot așa „învățăturile dracilor” (1 Timotei 4:1) și minciunile fățarnicilor (v. 2) fac semnul satanic de neșters. După cum Pavel poseda „semnele” serviciului său față de Hristos (Galateni

6:17), tot așa și înșelătorii vor purta semnul loialității față de Satana.

1 Timotei 4:3

3. Opresc căsătoria. Pavel avertizează aici împotriva concepțiilor fanatice care au fost introduse pentru prima dată în creștinism de către gnostici (vezi Vol. VI, pp. 54–58) și au fost apoi perpetuate de sistemul monastic. Gnosticii credeau că întreaga materie este rea și că trupului uman trebuie să i se reprime și să i nege pasiunile. Potrivit acestei teorii, căsătoria este o cedare la poftele cărnii și deci este păcătoasă. Pavel lămurește faptul că ea este o instituție dată de Dumnezeu și că a o interzice înseamnă un atac la înțelepciunea nemărginită și la scopurile bune ale lui Dumnezeu (vezi 1 Corinteni 7:1–4; Evrei 13:4).

Bucatelor. Gr. bromata, „hrana” (vezi Marcu 7:19). În ce privește poziția lui Pavel cu privire la relația dintre hrană și viețuirea creștină, vezi Romani 14:1. Apostolul se referă aici la influențele și tendințele ascetice care pătrunseră în biserică. Din motive ceremoniale și rituale acești ascetici considerau că spiritual ar fi de dorit interzicerea categorică a unor alimente. S-ar putea ca în avertizarea apostolului să fie inclusă și oprirea de la consumul anumitor alimente în zile religioase speciale.

Pe care. Unii cred că aceste cuvinte se referă numai la „bucate”, în timp ce alții cred că este vorba și de căsătorie.

A făcut. [„Creat” KJV]. Atât hrana cât și căsătoria făceau parte din planul original al lui Dumnezeu pentru om, în Eden.

Să fie luate. [„Să fie primite”, KJV]. Instituția căsătoriei și alimentele date omului să le mănânce (vezi Geneza 1:29; vezi Nota Suplimentară de la Leviticul 11) fac parte din planul lui Dumnezeu pentru buna dezvoltare a omului. Acela care l-a creat pe om știe cel mai bine la ce activități ar trebui să participe acesta pentru a trăi o viață echilibrată și fericită. Ca omul să se lipsească de privilegiile căsătoriei și ale alimentelor necesare pentru o sănătate bună ar însemna să pună la îndoială și să sfideze înțelepciunea și voia lui Dumnezeu.

Mulțumire. Oamenii nu numai că trebuie să accepte îndrumările lui Dumnezeu pentru viețuire, ci și să se bucure de purtarea Sa de grijă și să ducă o viață de laudă și mulțumire (vezi 1 Corinteni 10:30, 31).

De către cei ce cred și cunosc. Literal, „de către credincioși, și anume de către aceia care cunosc pe deplin [adică aceia care cunosc din experiență]”. Planurile lui Dumnezeu pentru om sunt înțelese cel mai bine de către aceia care și-au predat viața Lui și au pus în practică aceste planuri (vezi Ioan 7:17). Aceia care cunosc din experiență iubirea și purtarea de grijă neistovită a lui Dumnezeu vor fi primii care-I vor dovedi înțelepciunea pe măsură ce aceasta se extinde la fiecare aspect al vieții lor. Numai aceia care au înțeles pe deplin această înțelepciune vor fi în stare să aducă adevărată „mulțumire”.

Adevărul. Adică voia lui Dumnezeu, așa cum e descoperită ea în Scripturi (vezi cap. 3:15; cap. 2:4).

1 Timotei 4:4

4. Orice făptură. [„Fiecare creatură”, KJV]. Gr. pan ktisma, „tot ce a fost întemeiat”, „toate cele create”, aici făcându-se evident referire doar la cele din v. 3 (vezi comentariul de acolo).

Bună. Gr. kalos, „excelentă”, adică perfect adaptată și corespunzătoare cu scopul ei. După cum cel care inventează o aparatură știe cel mai bine care sunt condițiile pentru buna funcționare a ei, tot așa și Dumnezeu cunoaște condițiile ideale pentru fericirea omului (vezi la Geneza 1:31).

Unii comentatori cred că aici Pavel desființează deosebirea făcută în Vechiul Testament între alimentele „curate” și „necurate” (vezi Levitic 11). Ar trebui să se observe totuși că el limitează observațiile sale la acele lucruri create de Dumnezeu pentru a fi folosite ca hrană (vezi v. 3). La creațiune Dumnezeu a specificat ce intenționa El ca omul să mănânce. Dieta prescrisă omului la început nu cuprindea carnea nici unui animal, și nici chiar toate tipurile de vegetale (vezi Geneza 1:29, 31). Ele au fost create pentru un alt scop, pentru care erau „bune”, adică adaptate perfect pentru a împlini scopul pentru care le făcuse Dumnezeu. După potop Dumnezeu a permis folosirea cărnii „curate” în alimentație, dar a interzis consumul cărnii „necurate”. Biblia nu înlătură nicăieri această interdicție.

Nimic nu este de lepădat. [„Nimic nu trebuie refuzat”, KJV]. Tot ce a creat Dumnezeu ar trebui să satisfacă nevoia pentru care a fost creat.

1 Timotei 4:5

5. Sfințit. Gr. hagiazo, „a trata ca sfânt” (vezi Ioan 17:17). Dumnezeu a rânduit sau a pus deoparte căsătoria (vezi 1 Timotei 4:3). El a pus deoparte ca hrană anumite lucruri și deci ele sunt „sfințite” sau puse deoparte, fiecare pentru scopul lui.

Prin cuvântul lui Dumnezeu. Adică prin porunca Lui expresă. Creștinii își stabilesc modelul de viață în armonie cu Biblia.

Rugăciune. Adevărata rugăciune descoperă atitudinea omului de a conlucra pe deplin cu planul lui Dumnezeu de a-l răscumpăra din păcat. Rugăciunea înainte de fiecare masă și cea de-a lungul întregii zile nu sunt prea frecvente pentru a exprima recunoștința pentru iubirea și înțelepciunea Domnului (vezi Coloseni 3:17).

1 Timotei 4:6

6. Dacă vei pune în mintea fraților. [„Dacă le amintești fraților”, KJV]. Sau „dacă le sugerezi fraților”. Pavel îi cere lui Timotei să îi învețe neîncetat pe ceilalți. În Noul Testament membrii bisericii sunt deseori numiți „frați” (vezi Filipeni 3:1; Iacov 1:2; 1 Petru 5:9).

Aceste lucruri. Adică învățătura cu privire la primejdia tot mai mare din partea învățătorilor apostaziați (vezi v. 1–5).

Bun. Vezi v. 4.

Slujitor. Gr. diakonos, „diacon” (vezi cap. 3:13).

Hrănești. Nici un slujitor creștin nu poate să se bucure multă vreme de favoarea lui Dumnezeu fără un program sistematic de studiu biblic și creștere spirituală. Numai Scripturile pot face eficientă lucrarea lui. A fi „hrănit” din Biblie nu înseamnă numai stăpânirea anumitor texte și lucruri din Biblie, deoarece și diavolul a ajuns să cunoască Scripturile în felul acesta (vezi Iacov 2:19). Scopul adevăratului studiu al Bibliei este de a-L cunoaște personal pe Hristos și de a experimenta mântuirea, așa cum e descoperită în Scriptură.

Nici un creștin, fie slujbaș, fie membru al bisericii, nu poate crește spiritual fără o hrană literală sau spirituală echilibrată. Hrana consumată de altcineva nu va putea contribui la asta (DA 390). Pavel îi poruncește tânărului Timotei ca, slujindu-și biserica, să fie un adevărat reprezentant al lui Isus.

Credinței. Literal „credința” (vezi cap. 3:9; 4:1; 5:8).

Bunei învățături. Adică învățaturii sănătoase.

Ai urmat-o. Literal „ai urmat-o de aproape”. Lauda pe care Pavel i-o aduce lui Timotei va întări mai departe influența acestui tânărul pastor.

1 Timotei 4:7

7. Ferește-te. [Refuză, KJV]. Cu cât slujitorul Evangheliei dă mai puțină atenție ideilor speculative, cu atât va reuși mai bine să îi servească pe toți cei dați în grija sa. Marele Păstor nu vrea ca oile Sale să devină instrumente de experiență prin care fanaticii religioși să-și probeze teoriile lor false.

Lumești. [„Profane” KJV]. Vezi cap. 1:9. Slujitorii Evangheliei nu trebuie să se ocupe cu speculații lumești.

Băbești. Adică superstiții naive, care nu sunt vrednice de atenția unui creștin cu discernământ.

Desprinde-te. Pavel îl îndeamnă pe Timotei să-și canalizeze energiile către prezentarea marilor adevăruri ale mântuirii.

Evlavios. Cea mai bună apărare a doctrinelor creștine nu este atacul continuu împotriva „basmelor” proclamate de unii, ci mai degrabă o viață veritabilă de creștin (vezi cap. 2:2). În plus, prezentarea clară și pozitivă a adevărului care stă la baza acestei experiențe creștine adevărate va fi mai eficientă decât discuțiile echivoce cu privire la păreri fanteziste.

1 Timotei 4:8

8. Deprinderea trupească. Pavel nu minimalizează aici foloasele exercițiului fizic. Corpul omenesc este „templul Duhului Sfânt” (1 Corinteni 6:19, 20) și fiecare creștin trebuie să se mențină în cea mai bună stare de sănătate. Împlinirea acestui lucru cere o măsură potrivită de exercițiu fizic. Totuși Pavel își manifestă îngrijorarea față de austeritatea și exercițiul fizic de orice fel făcute un scop în ele însele, în dauna evlaviei caracterului. Moralitatea oricărui aspect al viețuirii sănătoase constă nu în ceea ce face o persoană cu trupul ei, ci în aportul adus de vigoarea fizică la creșterea spirituală (vezi 1 Corinteni 9:24–27).

Puțin. Adică în comparație cu importanța supremă a formării caracterului, care „este folositoare în orice privință”. Unii cred că Pavel compară valoarea temporară a dezvoltării fizice cu valoarea prezentă și viitoare a educației spirituale. Lucrul acesta s-ar putea să fie adevărat, dar nu trebuie ignorat faptul că o bună sănătate contribuie la vigilența și creșterea spirituală. „Sănătatea este o binecuvântare inestimabilă, legată de conștiință și religie mult mai strâns decât își dau mulți seama” (GW 242).

În orice privință. [„În toate lucrurile”, KJV]. Orice atenție acordată educației fizice sau mentale este doar un mijloc pentru unicul scop important, vitalitatea spirituală. Formarea unui caracter creștin este preocuparea principală a adevăratului creștin.

Vieții de acum. Pavel e de acord cu declarația lui Hristos că evlaviază nu oferă credinciosului doar făgăduința vieții veșnice, „viitoare”, ci dă și pace, fericire și binecuvântări în viața aceasta (vezi Psalm 34:12–14; Luca 18:28–30).

1 Timotei 4:9

9. Adevărat. [„Credincios” KJV]. Gr. pistos, „vrednic de încredere” (vezi cap. 3:1).

1 Timotei 4:10

10. De asemenea, [KJV]. Dovezile textuale favorizează omiterea acestui cuvânt.

Muncim. Gr. kopiao, „a munci până la epuizare”. Programul obositor al unei zile de lucru de-a lui Pavel era rezultatul dorinței sale înfocate de a răspândi chemarea la „evlavie” în toate bisericile și la toți păgânii. Munca sa istovitoare arată iubirea lui pentru suflete (vezi 2 Corinteni 11:23–29).

În adevăr [„Căci de aceea”]. Mai bine, „căci în scopul acesta”, adică scopul „evlaviei” caracterului (vezi v. 8), pe care trebuie să o urmărească orice creștin.

Ne luptăm. [„Suferim ocară”, KJV]. Sau „suntem batjocoriți”. Totuși dovezile textuale favorizează exprimarea „ne luptăm cu vrăjmașii” (vezi 1 Corinteni 9:25).

Ne-am pus nădejdea. [„Ne încredem”, KJV]. Adică ne încredem cu nădejde. Vezi Romani 5:1–5; 8:24, 25; 15:13. Compară cu 1 Tesaloniceni 5:8; 2 Tesaloniceni 2:16; Tit 3:7; Evrei 3:6; 1 Petru 1:3, 4; 1 Ioan 3:2, 3.

În Dumnezeu cel viu. Natura neschimbătoare a lui Dumnezeu oferă o baza pentru deplina încredere în făgăduințele Sale (vezi v.8), care sunt oferite tuturor credincioșilor.

Mântuitorul. Pavel consideră Cele Trei Persoane ale Dumnezeirii ca direct părtașe la planul de mântuire (vezi cap. 1:1). Orice gând și faptă a Fiecăreia dau pe față faptul că preocuparea de bază a lui Dumnezeu este mântuirea oamenilor.

Tuturor oamenilor. Adică Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și în acest scop mareț a oferit destul har (vezi cap. 2:2).

Celor credincioși. [„Cei care cred” KJV]. Deși mântuirea este disponibilă pentru toți oamenii, numai aceia care aleg să creadă și să o primească vor beneficia de avantajele ei (Ioan 3:17, 18, 36; vezi Ioan 1:12).

1 Timotei 4:11

11. Poruncește. Versetul 11 poate fi tradus și astfel: „Fă-ți un obicei din a prezenta solia aceasta înaintea oamenilor și proclam-o fără oprire”. Un caracter creștin este de importanță primară, iar cultivarea acestuia nu trebuie niciodată subordonată altor activități, oricât de valoroase. Pavel a văzut primejdia ca oamenii să caute să devină membrii ai bisericii, dar să nu fie și creștini adevărați.

1 Timotei 4:12

12. Disprețuiască. Sau „să gândească înjositor”.

Tineretea. Probabil că Timotei nu avea încă 40 de ani, și totuși avea mulți prezbiteri în subordonarea sa (vezi cap. 5:1, 17, 19). Din cap. 4:12–16 unii au tras concluzia că Timotei era timid și necomunicativ din fire, înclinat mai mult să asculte decât să poruncească și că acest sfat al lui Pavel era menit să corecteze acest presupus defect. Tineretea nu este o piedică în calea unei relații strânse cu Dumnezeu, iar vârsta înaintată nu e o garanția unei gândiri sănătoase și a unei dedicări depline. Conform lui Pavel, oamenii trebuie judecați după sfințenia lor, și nu după norme arbitrare, ca de pildă vârsta.

O pildă pentru credincioși. [„Un exemplu al credincioșilor”, KJV]. Adică un model de cum ar trebui să fie un creștin. Compară cu Tit 2:7. Expresia aceasta ar putea fi tradusă astfel: „un exemplu pentru credincioși”, adică un model de comportament demn de imitat de către cei care cred (compară cu Filipeni 3:17; 1 Tesaloniceni 1:6, 7; 2 Tesaloniceni 3:9; 1 Petru 5:3). În felul acesta apostolul îl îndeamnă pe Timotei să continue să exemplifice virtuțile creștine, astfel încât autoritatea lui să poate fi ținută în cinste.

În vorbire. [„Conversație” KJV]. Sau „în conversație”, „în vorbire”, fie publică, fie particulară.

În purtare. Gr. anastrophe, „fel de viață” (vezi Efeseni 4:22).

În dragoste. Vezi 1 Corinteni 13:1.

[În spirit, KJV]. Dovezile textuale favorizează omiterea acestui cuvânt (ca în traducerea Cornilescu).

În credință. Observând convingerea neclătinată a lui Timotei că Dumnezeu este vrednic de încredere și merită cea mai deplină loialitate a noastră, alți membrii ai bisericii vor fi încurajați să creadă la fel. Atât iubirea cât și credința cresc proporțional cu o cunoaștere mai deplină a caracterului lui Dumnezeu. Iubirea și credința au putere una asupra celeilalte; creșterea uneia hrănește dezvoltarea celeilalte.

În curăție. Ca exemplu al vieții creștine, atât pentru credincioși cât și pentru necredincioși, slujitorul Evangheliei trebuie să aibă o moralitate impecabilă (vezi cap. 5:2, 22).

1 Timotei 4:13

13. Până voi veni. Este evident faptul că Pavel se aștepta să fie eliberat din închisoare

Ia seama bine. [„Ai grijă de” KJV]. Sau „fii atent să”.

La citire. Adică citirea Scripturii în cadrul serviciului public de închinare, urmând obiceiul din sinagogă (vezi Luca 4:16). Deoarece în zilele acelea Scripturile erau copiate cu mâna, foarte puține familii puteau să-și permită un exemplu; de unde nevoia de citire a Scripturii la serviciul divin public și importanța acestui lucru. Din cauza învățătorilor certăreți și înșelători din bisericile de sub grija lui Timotei (vezi 1 Timotei 1:3–6; 4:1, 7), Pavel îl îndeamnă pe tânărul apostol să aleagă cu grijă pasajele din Scriptură care urmau să fie citite în public și să le interpreteze cu atenție. Timotei nu trebuia să cenzureze gândirea liberă, ci să fie înțelept în conducere și atent la datoria sa de a ține punctele esențiale ale Evangheliei necontaminate

de „învățăturile dracilor” (vezi v. 1).

La îndemnare. Adică să îi îndemne pe credincioși să își împlinească datoria extrasă din învățătura biblică citită public. Poate că Pavel se referă aici la predica din cadrul serviciului divin din biserică.

La învățătura. [„Doctrina”, KJV]. Literal, „învățătura”. Ar fi dăunător pentru viața bisericii dacă învățătorii cu autoritate ar răspândi doctrine contrare punctelor fundamentale ale credinței creștine. Din această cauză Timotei trebuia să acorde o deosebită atenție tuturor etapelor serviciului public de închinare.

1 Timotei 4:14

14. Nu fi nepăsător. [„Nu neglija”, KJV]. Sau „nu fi neatent”.

Darul. Gr. charisma, „un dar al harului” (vezi Romani 1:11; 12:6). Aici Pavel se referă la abilitățile lui Timotei de a organiza (vezi 1 Timotei 1:18; 4:11), de a analiza subtil învățăturilor în conflict (vezi cap. 1:3, 4; 6:5) și de a proclama solia cu claritate (vezi cap. 4:6, 11). Fiecare creștin are câte un „dar”, a cărui exercitare va întări biserica (vezi Romani 12:6). Totuși, nici un „dar” nu ar trebui să fie un motiv de laudă, deoarece vine doar de la Dumnezeu. Consecințele neglijării „darului” sunt cumplite. În primul rând scade eficiența proclamării Evangheliei pentru cei necredincioși și este afectat bunul mers al bisericii. În al doilea rând, are un efect negativ asupra caracterului acelui credincios, lucru care se va da pe față deplin la judecată. Compară cu Matei 25:14–30.

Pavel le poruncește tuturor slujitorilor Evangheliei să se consacre fără rezervă chemării lor sacre și să evite interesele competitive care fură timpul și energia care ar trebui devotate slujirii turmei dată în grija lor.

Prin proorocie. Prin Pavel și alți profeți ai bisericii creștine Dumnezeu Și-a făcut cunoscută voința cu privire la Timotei (vezi cap. 1:18).

Punerea mâinilor. „Darul” lui Timotei de a conduce biserica nu-i fusese acordat în momentul hirotonirii lui. Prin mâinile „prezbiterilor” nu a curs o putere specială. Serviciul de hirotonire nu a făcut decât să recunoască darurile și consacrarea lui Timotei, și în felul acesta să exprime aprobarea bisericii cu privire la poziția sa de conducător al bisericii. Toți cei hirotoniți în felul acesta sunt autorizați să officieze ritualurile bisericesti. În ce privește concepția biblică a „punerii mâinilor” la hirotonire vezi Faptele Apostolilor 6:6.

Ceata prezbiterilor. Gr. presbiterion, „sfatul bătrânilor”. În ce privește folosirea cu ambele sensuri a fiecăruia dintre titlurile presbiteros „bătrân”, și episcopos, „episcop” vezi Vol. VI, p. 26, 38; Faptele Apostolilor 11:30; 1 Timotei 3:1.

1 Timotei 4:15

15. Pune-ți pe inimă. [„Meditează”, KJV]. Gr. maletao, „a se ocupa cu grijă”. Un slujitor al Evangheliei nu-și împarte ziua între datoriile sale spirituale și ocupațiile sale lumești. Slujitorii lui Hristos vor lucra așa cum a lucrat Hristos, punând la lucru cele mai proaspete gânduri și cele mai bune energii.

Îndeletnicește-te în totul cu ele. [„Dedică-te acestor lucruri”, KJV]. Literal, „fii în lucrurile acestea”. Slujitorul Evangheliei ar trebui să fie cu totul preocupat de sarcina salvării de suflete; el nu trebuie să cunoască alt stăpân decât pe Isus Hristos.

Înaintarea. [„Câștigul”, KJV]. Sau „progresul”. Pavel îl provoacă pe Timotei să demonstreze că „înaintarea” lui la această nouă slujbă de conducere nu a fost imprudentă. În treburile lumești fiecare muncitor își demonstrează valoarea prin producție. Faptele glorioase din trecut nu pot ține locul neproductivității din prezent. Tot așa, în lucrarea de pastorație valoarea slujitorului Evangheliei este determinată de capacitatea sa de a-i ajuta pe bărbați și femei să-L găsească pe Dumnezeu.

1 Timotei 4:16

16. Fii cu luare aminte asupra ta însuși. Ca o calificare pentru lucrarea de slujire, apostolul arată importanța primară a caracterului creștin vrednic de încredere. Cunoașterea învățăturilor bisericii este

importantă, dar nu poate compensa o reputație îndoielnică. Argumentul cel mai atrăgător în favoarea creștinismului nu este logica de necombătut, ci miresma unei vieți creștine. Căutătorii sinceri ai adevărului nu sunt interesați de teorie, ci de o filozofie a vieții care să le poată rezolva problemele și să-i poată ajuta să-și biruiască slăbiciunile. Când necreștinii sinceri la suflet văd puterea Evangheliei de a-i transforma pe oamenii egoiști, înfumurați, oportuniști în creștini curați și altruști, atunci sunt atrași de Hristosul Evangheliei.

Încercarea unui pastor de a reforma viața altora fără ca el să fie născut din nou prin puterea lui Dumnezeu, este o tragică inconsecvență. Cel care vrea să predice bunătatea și iubirea trebuie mai întâi să exemplifice calitățile acestea în propria sa viață. Predicarea Evangheliei este împiedicată sau zorită de felul de viață trăit de cei care se dau drept creștini (vezi Romani 8:19; 2 Corinteni 2:14–16; Efeseni 4:12, 13; COL 69; Ev. 695, 696; GC 457, 458; 6T 450; 9T 29).

Și asupra învățăturii [„Asupra doctrinei”, KJV]. Vezi v. 13; cap. 6:1. Un pastor cu succes nu numai că va trăi o viață exemplară, ci va și da dovadă de o înțelegere profundă a Scripturilor. Duhul Sfânt nu poate binecuvânta munca acelor care lucrează pentru sufletele celorlalți în timp ce neglijează de bunăvoie studiul profund al Cuvântului lui Dumnezeu.

Stăruiește. [„Continuă”, KJV]. Ca și Timotei, fiecare slujitor al Evangheliei ar trebui să se deprindă cu principiile de bază ale adevăratei experiențe creștine. Fiecare an care trece ar trebui să aducă o îmbunătățire vizibilă atât în dezvoltarea spirituală cât și în înțelegerea adevărurilor Cuvântului lui Dumnezeu.

Te vei mântui. Conform acestui verset, mântuirea este condiționată de stăruirea în experiența inițială a harului (compară cu Evrei 3:14). Când faptele minunate ale unei vieți conduse de Dumnezeu vor apărea în fața lumii, mulți vor fi gata să răspundă la chemarea Evangheliei. Ordinea cuvintelor lui Pavel nu trebuie trecută cu vederea, salvarea oamenilor pierduți este rezultatul trăirii de către membrii bisericii a unei vieți salvate. Mărturia cea mai eficientă a lui Dumnezeu, văzută cel mai bine în omul Isus Hristos, este adevărul așa cum este descoperit prin persoana și caracterul celor mântuiți.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1CM 129; CT 257; DA 257; Ev 361, 363, 595, 624; FE 288; GC 444, 552; MM 90, 96, 101; PP 103, 686; SR 393; TM 58; 5T 525; 6T 401; 8T 75, 249; 9T 68

2 CH 409; 1T 338; 2T 406; 3T 485

8 CH 29, 627; Ed 145; GW 91; 4T 405

12 CT 536; FE 136; GW 124; ML 121; 4T 449

12, 13 2T 504

12–162T 642

13 ML 89

13–165T 524

15 AA 356; FE 445; GW 125; 1T 470, 473; 2T 317; 5T 593

15, 16 2T 505; 4T 449

16 CM 58; GW 104, 124; ML 234; TM 292; 5T 160, 591; 6T 330

1 Timotei 5:1

1. Nu mustra. Sau „nu dojeni cu asprime”. Creștinul n-ar trebui să dea dovadă de lipsă de amabilitate

față de vreun grup, mai ales cei mai tineri față de cei mai vârstnici. Ca un exemplu pe care să-l urmeze toți membrii bisericii, lui Timotei i se atrage atenția aici de multe ocazii practice care pun la încercare autenticitatea experienței religioase a unui om. Diferitele grupuri prezentate în acest verset reprezintă categoriile de oameni care alcătuiau bisericile conduse de Timotei, înaintea cărora trebuia să fie „cu luare aminte” pentru ca să se mântuiască atât pe sine însuși cât și pe cei ce îl ascultă (vezi cap. 4:16).

Bătrân. Gr. presbuteros „[bărbat] mai în vârstă” (vezi Fapte Apostolilor 11:30). Chiar și buna cuviniță a oamenilor recunoaște respectului cuvenit din partea celor tineri față de cei în vârstă și cu experiență. Indiferent de corectitudinea ideilor unui tânăr, este foarte nerespectuos din partea lui să trateze cu desconsiderare pe cei mai vârstnici. O asemenea purtare nu-l recomandă ca un adevărat creștin (vezi Exod 20:12; Levitic 19:32).

Sfătuiește-l. Sau „îndeamnă-l”. Vârsta înaintată nu anulează nevoia de corectare, dar dacă este de datoria tânărului să mustre, atunci trebuie să fie condus de respect și umilință sincere.

Tinete. Mustrea și disciplina sunt eficiente numai când sunt realizate fără critică. Cei care primesc sfatul util nu trebuie să găsească vreun motiv ca să-l refuze pe tânărul conducător, considerând că are o atitudine arogantă, superioară. Membrii mai tineri ai bisericii trebuie să-i simtă că el le este tovarăș, nu superior.

1 Timotei 5:2

2. Femeile bătrâne. Fiecare pastor ar trebui să-i privească pe membrii bisericii așa cum îi vede Dumnezeu, ca o familie unită. Perspectiva aceasta ar trebui să-l ferească de orice tendință de aroganță sau disciplină tiranică.

Tinere. [„Mai tinere”, KJV]. Relațiile pastorului cu femeile creștine ar trebui să fie nu doar curate, ci și lipsite de orice neclaritate și bănuială. În deosebi slujitorii tineri, care au mereu de înfruntata ispita diavolului la necurăție, trebuie să ia aminte la sfatul acesta.

1 Timotei 5:3

3. Cinstește. Adică atât cu ajutor material cât și cu respect. În Matei 15:4–6 Isus îi pune în contrast pe copiii care se îngrijesc cu credincioșie de nevoile materiale ale părinților, cu aceia care își „cinstesc” părinții numai cu vorba. Doar simțământul de milă pentru soarta văduvelor nu va înlocui punerea în practică a unui adevărat caracter creștin (vezi Iacob 1:27).

Cu adevărat văduve. În biserică au existat întotdeauna mai multe categorii de văduve:(1) acelea care încă sunt ajutate de copiii lor sau de alte rude, v. 4; (2) acelea care sunt complet lipsite de sprijin din partea familiei, v. 5; (3) cele care trăiesc în „plăceri” și primesc ajutor material din altă parte, nu de la rude sau de la biserică, v. 6. Bineînțeles că numai a doua categorie de văduve trebuia să primească sprijin din partea bisericii. Obiceiul iudaic de a le ajuta pe văduve ea fost preluat de biserica creștină (vezi Exod 22:22; Faptele Apostolilor 6:1; Iacov 1:27).

1 Timotei 5:4

4. Nepoți. Literal, „urmași”. Cuvântul „nepoți” în trecut nu avea înțelesul din ziua de azi. Îngrijirea de o văduvă este în primul rând obligația rudelor ei apropiate. Dacă și copiii ei sunt neajutorați, sau au murit, atunci obligația le revine descendenților.

Evlavioși. Gr. eusebeo, „a se purta evlavios”, „a se purta cu temere de Dumnezeu”. Substantivul eusebeia e tradus „evlavie” în 1 Timotei 2:2; 3:16; 4:7, 8; 6:3, 5, 6, 11; 2 Timotei 3:5. Religia creștină atrage atenția asupra datoriei pe care fiecare creștin matur le va îndeplini cu credincioșie. A mărturisi loialitate față de Dumnezeu și în același timp a fi neatent față de nevoile familiei nu este adevărata religie. Dumnezeu nu acceptă nici chiar activitatea bisericească ca un înlocuitor pentru datoria elementară de a avea grijă de părinți sau de bunici.

Întâi. Adică grija pentru părinți este una din primele obligații ale omului.

Să răsplătească. Sau „să dea înapoi recompense”, adică un răspuns la efortul depus de părinți pentru

creșterea copiilor. Indiferent ce ar face un copil pentru părinții săi care au ajuns în vârstă, nu va putea niciodată să-i răsplătească pe deplin. Nu numai datoria, ci și iubirea recunoscătoare ar trebui să inspire grija pentru părinții bătrâni.

Părinților. Sau „strămoșilor”.

[„Bun și”, KJV]. Dovezile textuale favorizează omiterea acestor cuvinte.

Plăcut. [„Bine primit”, KJV]. Simțul datoriei, față de om sau față de Dumnezeu, demonstrează gradul de evlavie al membrilor bisericii. Dumnezeu a dat un exemplu, netrecând cu vederea neajutorarea și sărăcia altora. Iubirea Lui nu cunoaște margini în grija pentru nevoile creaturilor Sale. De aceea, creștinul care renunță la interesele egoiste, îngrijindu-se cu credincioșie de părinții sau de bunicii săi, dă pe față o trăsătură creștină plăcută în ochii lui Dumnezeu (vezi la cap.2, 3).

1 Timotei 5:5

5. Cu adevărat văduvă. Adică văduve fără rude apropiate și fără mijloace de trai (vezi v. 3).

Singură. Literal, „să trăiască singură”, adică fără copii.

Și-a pus nădejdea în Dumnezeu. Văduva despre care e vorba aici nu adoptă o purtare serioasă doar pentru a câștiga simpatia bisericii. De la începutul văduviei ei, ea și-a pus viitorul în mâinile lui Dumnezeu, sigură că, în iubirea Sa, El se va îngriji de rezolvarea problemei ei.

Zi și noapte. Adică ziua și noaptea. Pavel nu vrea să se înțeleagă de aici că ocupația principală a văduvelor ar trebui să fie rugăciunea continuă, el spune doar că Dumnezeu este tovarășul lor în toate și izvorul lor de mângâiere.

1 Timotei 5:6

6. La plăceri. [„În plăcere”, KJV]. Pavel nu dă nici un îndemn bisericii cu privire la această văduvă, căreia se pare că nu îi lipsește nimic, probabil datorită noilor ei admiratori. Se pare că ea a schimbat demnitatea corespunzătoare vârstei și credinței ei, cu bucuria noii libertăți.

Moartă. Adică moartă spiritual, „în greșeli și păcate” (vezi Efeseni 2:1–5; Iuda 12; Apocalipsa 3:1).

1 Timotei 5:7

7. Poruncește. [„Dă în grijă” KJV]. Vezi cap. 1:3; 4:11. O parte din îndemnul lui Pavel era pentru Timotei, iar o parte pentru edificarea întregii biserici. Trebuia ca informațiile încredințate lui Timotei în epistola aceasta să fie făcute cunoscute întregii biserici.

Aceste lucruri. Adică instrucțiunile cu privire la ajutorarea văduvelor (v. 3–16).

„Ei”, [KJV] Adică toți cei care erau responsabili de îngrijirea văduvelor. Atât copiii cât și biserica în general trebuie să manifeste înaintea lumii atenție față de văduvele credincioase. De asemenea, văduva care trăiește în plăceri lipsite de demnitate ar trebui să-și reconsidere purtarea astfel încât să i se poată aduce nici un reproș, nici din partea bisericii, nici din partea lumii.

1 Timotei 5:8

8. Nu poartă ... de grijă. Unii comentatori cred că aici se face referire lipsa ajutorului material din partea celui care trebuie să susțină familia. Alți sunt de părere că Pavel se referă la securitatea financiară pe care bărbatul ar trebui să o asigure familiei, așa încât moartea lui să nu pricinuiască greutăți materiale celor care rămân în viață.

Ai săi. Adică cei din familia lui și poate, în contextul acesta, mai ales văduvele. Pe vremea lui Pavel aceasta ar fi însemnat atât slugile familiei cât și toate rudele.

Casa sa. Pavel cuprinde mai mult decât văduvele în acest cerc; rudele cele mai apropiate trebuie să se aibă grijă de cei nevoiași. Practica aceasta merită deplina aprobare din partea bisericii, deoarece toți oamenii

trebuie să privească înainte către ziua când vor depinde de alții, dacă moartea nu va interveni brusc.

S-a lepădat de credință. Adică s-a lepădat de învățăturile bisericii creștine cu privire la răspunderea față de părinți și față de rudele apropiate. Biserica creștină sprijină porunca de la Sinai, că toți copiii trebuie să își cinstească părinții (vezi Exod 20:12), că religia adevărată înalță și înobilează datoriile familiale obișnuite. Pretenția creștinului că trăiește o viață altruistă și în același timp ignorarea răspunderilor față de părinți constituie o inconsecvență tragică. În felul acesta se manifestă lipsă de sinceritate în mărturisirea personală de credință. Când, pe cruce, s-a îngrijit de mama Sa, Isus a dat un exemplu fiecărui creștin (vezi Ioan 19:25–27).

Necredincios. [„Infidel”, KJV]. Deoarece mulți păgâni consideră grija față de părinții lor mai în vârstă o datorie personală, neîndeplinirea acestei datorii de către un creștin l-ar face „mai rău decât un necredincios”.

1 Timotei 5:9

9. Lista. [„Numărul”, KJV]. O traducere literală a acestui verset ar suna astfel: „Să fie pusă în această listă văduva care nu are mai puțin de 60 de ani, soție a unui singur soț.” Rostul acestei înscrieri speciale a văduvelor, deși înțeleasă pe vremea lui Pavel, nu este clar astăzi. Acest cerc nu cuprindea toate văduvele adevărate (v. 4, 5), deoarece este evident că erau și cazuri de văduve singure (v. 5), fără copii, care nu ajunseseră încă la vârsta de 60 de ani. Într-adevăr, v. 10 le descrie pe văduvele speciale din v. 9 ca pe unele care crescuseră copii și apare întrebarea de ce acești copii nu se îngrijeau de mamele lor. Poate că ei nu mai trăiau, nu erau în stare sau nu vroiau să-și îndeplinească datoriile filiale. Oricare ar fi fost împrejurările, „văduva adevărată” avea nevoie de ajutor special.

Șaizeci de ani. Pavel le sfătuia pe văduvele tinere să se recăsătorească (vezi v. 11–14). Iar această limită arbitrară de vârstă implică faptul că recăsătorirea era cât se poate de improbabilă pentru văduvele care constituiau această listă specială. Cu alte cuvinte, statutul lor marital actual era considerat permanent. Astfel, se pare că așteptarea ca ele să continue să rămână necăsătorite era bazată pe vârsta pe care o atinseseră, nu pe vreun legământ pe care unii presupun că l-ar fi făcut.

Un singur bărbat. Vezi cap. 3:2, 12. Văduva onorată de biserică prin acceptarea în această listă specială trebuie să fi avut o viață demnă, adică să fi fost o soție și mamă credincioasă.

1 Timotei 5:10

10. Cunoscute. [„Vestite”, KJV]. Să fi trăit o viață responsabilă atât în familie cât și în afară era o condiție pentru fiecare văduvă a grupului special (vezi v. 9). Ceea ce urmează pare să fie un scurt exemplu de calități prin care o văduvă s-ar fi putut califica pentru a fi membră a grupului special.

Faptele ei bune. Vezi cap. 2, 10. Ca și Domnul Isus, Pavel pune un puternic accept asupra roadelor unei adevărate credințe (vezi Mat. 5:13–16; 7:16–20; 2 Corinteni 9:8; Efeseni 2:10; 1 Timotei 3:7; Iacov 2:17–26).

Să fi crescut copii. Acum Pavel specifică unele din „faptele bune” la care se referă. În original se înțelege că propoziția „să fi crescut copii” era o condiție pe care trebuia să o îndeplinească o femeie înscrisă în această grupă specială de văduve. Unii sugerează că este vorba de grija pe care trebuie să o aibă o văduvă față de alți copii săraci și față de orfani.

Primitoare de oaspeți. Faptul că trebuia să găzduiască străini sugerează că văduvele de care e vorba nu erau în lipsite de mijloace financiare.

Spălat picioarele sfinților. Politețea răsăriteană cerea ca picioarele oaspeților să fie spălate. Se prea poate să fi fost o onoare pentru gazdă să le spele ea însăși picioarele (vezi Luca 7:44). Unii sunt de părere că, în deosebi din cauză că e vorba de „picioarele sfinților”, aici se face referire la participarea la actul umilinței, spălarea picioarelor, instituit de Domnul în Ioan 13:3–15.

Cei nenorociți. Vezi Romani 12:13.

Orice faptă bună. Adică fapte de felul acelor care, pe bună dreptate, ar fi de așteptat din partea femeilor evlavioase.

1 Timotei 5:11

11. Văduvele tinere. Adică cele sub 60 de ani.

Să nu le primești. [„Să le respingi”, KJV]. Vezi cap. 4:7. Este important faptul că Pavel nu sugerează ca văduvele nevoiașe care au sub 60 de ani și n-au copii să nu primească ajutor material din partea bisericii. El poruncește doar ca văduvele mai tinere să nu fie trecute în lista acestui grup special, care se pare că primea o subvenție permanentă.

Le desparte pofta. [„Le apucă pofta”, KJV]. Adică sunt lipsite de înfrânarea de sine cu care le stă bine femeilor creștine. Se presupune că femeile care trecuseră de vârsta de 60 de ani nu erau susceptibile de multe din ispitele cu care s-ar fi confruntat surorile lor mai tinere din biserică. Cele admise în grupa aceasta se dovediseră vrednice de o deosebită cinste și erau recunoscute ca mame în Israel.

Vor să se mărite. Purtarea aceasta n-ar fi greșită prin sine, deoarece în altă parte Pavel recomandă recăsătorirea (vezi v. 14). Se pare că aceste văduve deveneau eligibile pentru privilegiile acordate acestui grup special numai când se considera că au ajuns la o vârstă când era improbabil să-și găsească alți soți. Astfel, dacă aceste văduve care fuseseră admise în grup se recăsătoreau, în primul rând nu erau acceptate și nu primeau sprijinul oferit celorlalte. În acest caz trebuia ca ele să urmeze instrucțiunile din v. 14.

1 Timotei 5:12

12. Se fac vinovate. Gr. krima, „judecată”, „condamnare”. E clar că Pavel nu condamnă recăsătorirea ca atare, ci chiar o recomandă (vezi 1 Corinteni 7:28). Ce spune aici cu privire la căsătorie se aplică numai la acest grup special.

Credința dintâi. Adică vechea lor credință în Hristos, care le ținea credincioase Lui.

1 Timotei 5:13

13. Totodată. Sau „în același timp”. Văduvele tinere la care se face referire aici nu mai sunt înfrânate de obligațiile căminului și au tot timpul la dispoziție. Dacă biserica ar fi admis aceste văduve tinere în grupul permanent al văduvelor (v. 9), aceasta ar fi încurajat lenevia și viețuirea ușuratică. Așteptând sprijin regulat din partea bisericii, văduvele tinere nu ar fi simțit obligația ne a se întreține singure atât cât le sta în putință. În plus, în general comportamentul tinerelor văduve descrise aici fi fost o discreditare la adresa bisericii.

Limbuta.[„Flecare”, KJV]. Sau „bârfitoare”.

Iscoditoare. [„Care se amestecă în treburile altora”, KJV]. Ele nu sunt creștine de încredere, pline de calități.

1 Timotei 5:14

14. Văduvele tinere. [„Femeile mai tinere”, KJV]. Adică, văduvele mai tinere.

Să se mărite. Compară cu 1 Corinteni 7:28, 39. Sfatul dat de Pavel aici ar evita atât primejdiile amintite mai înainte cât și capcana ascetismului (vezi 1 Timotei 4:3). Dumnezeu a pus în bărbat și în femeie dorința de a se căsători, și un îndemn împotriva acestei dorințe normale ar fi greșit. Când o tânără dorește să se căsătorească și întâlnește un bărbat potrivit, nu ar trebui împiedicată de la acest lucru de către reguli bisericesti arbitrare.

Să fie gospodine în casa lor. Literal, „să vadă de treburile casei”. Compară cu Proverbe 31:10–31. A fi un sprijin pentru soțul ei în lucrarea lui și a ordona în așa fel treburile căminului încât toți membrii familiei să se bucure de sănătate și bucurie – acesta constituie un privilegiu deosebit pentru o soție și o mamă creștină.

Prilej. Literal, „o bază de operație” de unde se poate da un atac. Văduva tânără este urmărită foarte

de aproape. Recăsătorindu-se cu înțelepciune și trăind o viață cinstită și vrednică de laudă, va demonstra credincioșia creștină.

1 Timotei 5:15

15. S-au ...întors. Se face referire la exemplele reale de văduve tinere care lepădaseră restricțiile demnității creștine, așa cum apar în v. 6, 11–13.

Satana. Aici, avându-se în vedere acel fel de viață contrar celui reprezentat de „Hristos” (v. 11). Unele văduve tinere, folosindu-se de noua lor libertate, au neglijat sau au ignorat legământul lor dintâi cu Hristos, sau „credința dintâi” (v. 12) și conduita lor nu a fost reprezentativă pentru credința pe care pretindeau că o au. Totuși Pavel nu susținea pentru văduvele tinere nici o reglementare care să le forțeze să trăiască sub restricții neintenționate de Dumnezeu.

1 Timotei 5:16

16. Bărbat. Dovezile textuale favorizează omiterea acestui cuvânt.

Femeie. Literal, „femeie credincioasă”. Pavel completează aici instrucțiunile cu privire la grija pentru văduve. El citează o situație foarte probabilă, în care o femeie, membră a bisericii, căsătorită cu un soț necredincios, are o mamă sau bunică văduvă. Răspunderea pentru îngrijirea mamei îi revine ei, nu bisericii. Soțul ei necredincios își va da seama de această datorie, deoarece răspunderea e plasată acolo unde aparține de drept.

Să nu fie împovărată ...biserica. Adică biserica nu ar trebui să ia asupra ei povara care pe bună dreptate aparține rudelor (vezi v. 4).

Adevărat văduve. Pavel cuprinde toate văduvele în sfaturile lui. Cele care au copii trebuie să fie sprijinite de aceștia. Indiferent de vârstă, văduvele care nu au copii și cele ale căror copii refuză să-și împlinească această obligație, trebuie să fie ajutate cu credincioșie de către biserică (vezi v. 3, 5).

1 Timotei 5:17

17. Prezbiterii. Sau „episcopii”, conducători ai bisericii locale (vezi cap. 3:1).

Cârmuiesc. Vezi cap. 3:4.

Îndată. Conducătorii cu succes ai bisericii sunt vrednici de „cinste” din două motive:(1) Sunt mai în vârstă; (2) își îndeplinesc slujba în mod onorabil. Unii consideră că „cinstea” la care se face referire aici include atât respectul pentru vârstă și experiență cât și susținerea financiară.

Cinste. Unii comentatori cred că aceasta se referă la remunerații substanțiale pentru prezbiterii credincioși. S-a sugerat un salariu dublu față de ajutorul financiar oferit văduvei. Alții susțin că din context reiese în ce constă această „îndoită cinste”, și anume într-o măsură mai mare de respect, care se cuvine slujbei lor.

Propovăduirea. [„În cuvânt”, KJV]. Vezi cap. 4:12.

Învățătura. Vezi cap. 4:16. Se pare că bătrânii conducători, cărora ar trebui să li se acorde dublă cinste, nu doar că au condus biserica, ci i-au și învățat pe alții în public sau în particular.

1 Timotei 5:18

18. Scriptura zice. Compară argumentația lui Pavel din 1 Corinteni 9:7–14 cu privire la dreapta remunerație pentru slujitorii Evangheliei. Pavel apelează la Cuvântul lui Dumnezeu ca autoritate finală:acelora care-și devotază tot timpul lucrării ar trebui să li se ofere un salariu onorabil. Unii comentatori consideră că aici Pavel nu se referă la sprijinul financiar, ci la onoarea care corespunde poziției și muncii lor. După cum un bou primește cereale pentru slujba sa, tot așa un prezbiter ar trebui să primească respectul și onoarea vrednice de lucrarea lui.

Plata sa. [„Răsplata”, KJV]. Gr. misthos, „salariu”, „plată”. Introducerea ideii de plată pentru munca

săvârșită sugerează cu putere că „cinstea” (vezi v. 17) cuprinde și susținerea financiară (vezi Luca 10:7). Apostolul se referă aici la principiul divin al susținerii preoției levitice (Numeri 18:21), și anume că aceia care se dedică slujbei sfinte merită sprijin material de la aceia ale căror interese morale le servesc (vezi AA 336). Citatul acesta pune cuvintele lui Isus pe același plan cu Scriptura Vechiului Testament. Se pare că e primul caz în care cuvintele Sale sunt citate ca „Scriptură”.

1 Timotei 5:19

19. Prezbiter. Vezi v. 17.

Să nu primești. Pavel avea în vedere paguba cauzată reputației unui conducător creștin pe urma vreunei acuzații, întemeiată sau nu. Timotei nu trebuia să acorde atenție vreunui acuzator decât dacă putea să aducă „doi sau trei martori” cu el pentru a-și susține acuzația. Apostolul nu susține favoritismul de nici un fel pentru prezbiterii care fac ceva rău. El dorește doar să-i ocrotească pe conducătorii credincioși de unii care ar dori să le slăbească influența prin calomnie.

Decât. Sau „cu excepția”.

Martori. Adică, atunci când membrul acuzat e adus la judecată înaintea unui tribunal recunoscut, adversarii lui trebuie să aibă „doi sau trei martori” care să susțină acuzația. Practica iudaică proteja individul de acuzații nesăbuite și rău intenționate (vezi Deuteronom 17:6; 19:15). Biserica Noului Testament a adoptat acest obicei iudaic de protecție a individului (vezi Matei 18:16). Totuși, cu privire la un „prezbiter” bisericesc, Pavel recomandă chiar și evitarea unei audieri publice dacă acuzatorul, atunci când se prezintă pentru prima dată cu învinuirea, nu poate aduce „doi sau trei martori” integri.

1 Timotei 5:20

20. Cei ce păcătuiesc. Adică „prezbiterii” (vezi v. 19). Pavel nu scuză și nu ocrotește păcatul nimănui.

Mustră-i. Gr. elegcho, „a condamna”, doar în cazul în care acuzația este adevărată, iar dovezile clare (vezi Ioan 8:46; 16:8). Momentul când un membru al bisericii îl acuză pe alt membru de păcat, este cât se poate de serios. În consecință, orice acuzație, înainte de a fi făcută publică, ar trebui să fie perfect validată prin martori de încredere. Când Biblia îi îndeamnă pe creștini să „mustră”, acest cuvânt are întotdeauna sensul de a „condamna”. Lucrul acesta se poate fi adus la îndeplinire numai când există dovezi de netăgăduit. Un astfel de sfat interzice acuzațiile nesăbuite prin care e păgubită reputația unor oameni nevinovați și încrederea în frați este slăbită.

Tuturor. Aceasta ar putea să însemneze simplu „tuturor” celorlalți prezbiteri sau s-ar putea referi la „toată” congregația. Ambele puncte de vedere ar putea fi corecte, întrucât greșelile, variind de la simpla ineficiență până la imoralitate flagrantă, ar putea fi tratate diferit.

1 Timotei 5:21

21. Te rog fierbinte. Sau „mărturisesc serios”.

Dumnezeu și a lui Hristos. Unii cred că în limba greacă aici se face referire la unitatea celor două Persoane ale Dumnezeirii. În felul acesta ar fi accentuată divinitatea lui Hristos (vezi Ioan 1:1–3; Tit 2:14). Toate gândurile și faptele sunt descoperite înaintea lui Dumnezeu și a cerului.

Fără vreun gând mai dinainte. [„Fără preferință”, KJV]. Deciziile bisericești rezultate în urma cercetării păcatului, mai ales când e vorba de prezbiteri (v. 19, 20), nu trebuie luate pentru a fi pe placul oamenilor, ci pentru a satisface dreptatea lui Dumnezeu. Oricât de dificil ar fi, nici un conducător al bisericii nu ar trebui să permită ca prietenia sau dușmănia să afecteze sentința corectă dată păcatului. Dacă cei care conduc biserica nu dau dovadă de virtute și integritate personală, ce se poate aștepta de la laici?

Părtinire. Pastorii tineri, cum ar fi Timotei, se confruntă uneori cu datoria de a-i corecta pe cei care sunt mai în vârstă decât ei. Responsabilitatea aceasta, plus dorința naturală a pastorului tânăr de a fi acceptat și iubit, sporește temeinicia și oportunitatea îndemnului lui Pavel împotriva prejudecății și a părtinirii. Deciziile conducătorilor bisericii nu trebuie luate cu intenția de a căuta favoruri din partea celor puternici și

bogați. În ciuda relațiilor de prietenie, dreptatea trebuie să aibă mereu ultimul cuvânt.

1 Timotei 5:22

22. Pui mâinile. S-ar putea ca Pavel să se refere fie la hirotonirea unui bărbat lipsit de experiență și neprobat (vezi la cap. 3:6, 10), fie la pripita reintegrare a unui prezbiter, după ce fusese pus sub disciplină. A doua variantă este mai în armonie cu contextul imediat (vezi cap. 5:20, 21). Slujba de prezbiter era prea sfântă și prea importantă pentru admiterea sau readmiterea pripită a cuiva care nu se dovedise vrednic. Candidatului la funcția de prezbiter trebuie mai întâi să i se examineze calitățile (vezi cap. 3:1–7).

Să nu te faci părtaș. Dacă Timotei refuza să recunoască păcatele prezbiterilor din biserica sa, atunci acoperea păcatul și în felul acesta se făcea părtaș la spiritul și la consecințele lui.

Curat. Pastorul, mai presus de toți ceilalți, trebuie să rămână curat din punct de vedere moral. În v. 21 Pavel îi reamintește lui Timotei că nu trebuie să existe nici un factor, ca de pildă bogăția, prestigiul sau prietenia, care să influențeze judecata lui cu privire la probleme bisericesti. Numirea sau readmiterea de prezbiteri nu trebuie să fie niciodată bazată pe alte considerații decât pe normele clare din cap. 3:1–7.

1 Timotei 5:23

23. Să nu mai bei numai apă. Pe vremea lui Pavel, ca și acum, apa din Orientul Apropiat era adesea nesigură pentru consum. Bolile fizice datorate adesea apei, ca de pildă dizenteria, erau obișnuite. În consecință erau recomandate alte băuturi pentru a stinge setea.

Vin. Gr. oinos (vezi cap. 3:8). Unii comentatori cred că Pavel recomandă aici folosirea cumpătată a vinului fermentat, pentru scopuri medicinale. Ei atrag atenția asupra faptului că, de-a lungul timpului, vinul a fost folosit în forma aceasta (fermentat).

Alții susțin că Pavel se referă la mustul de struguri nefermentat, raționamentul lor fiind că el nu ar fi dat un sfat inconsecvent cu restul Scripturii, care avertizează împotriva folosirii băuturilor care îmbată (vezi Proverbe 20:1; 23:29–32; compară cu poziția lui Ellen G. White: ST Sept. 6, 1899).

Din pricina stomacului. Scopul sfatului lui Pavel este ca Timotei să fie pregătit fizic pentru sarcinile grele care-i reveneau ca pastor al bisericilor din Asia Mică. O stare bună din punct de vedere mental și moral este strâns legată de sănătatea fizică.

Deselor tale îmbolnăviri. Un corp lovit adesea de slăbiciuni nu este o reclamă atrăgătoare pentru nici un fel de reformă sanitară.

1 Timotei 5:24

24. Cunoscute. [„Date pe față înainte”, KJV]. Gr. prodelos, „clare”, „evidente”. În afară de v. 24, 25 cuvântul prodelos apare numai în Evrei 7:14, unde este tradus „vădit”. În sururile de papyrus cuvântul era folosit consecvent cu sensul acesta. Unii consideră că în 1 Timotei 5:24, 25 Pavel își încheie sfaturile cu privire la acuzațiile împotriva prezbiterilor și a păcatele lor (v. 19, 20) și cu privire la cercetarea vieții unui prezbiter ideal (v. 22). Alții consideră că apostolul se referă la păcatele oamenilor în general. Potrivit primei opinii, cuvintele „merg înainte” înseamnă că păcatele prezbiterilor sau ale celor care aspiră la poziția aceasta „merg înainte la judecată”, adică fac posibilă o decizie cu privire la calificarea lor pentru slujbă. Potrivit celei de-a doua opinii, prin cuvintele „merg înainte” se înțelege că păcatele mărturisite sunt lichidate în cer înainte de ziua finală a judecării, când Dumnezeu va răsplăti pe fiecare om după faptele lui, așa cum apar ele la data aceea în rapoartele cerului (vezi 1T 263).

Judecată. Gr. krisis, „actul judecării”. Cei care, în interpretarea cuvântului de mai sus, susțin primul punct vedere aplică aceasta la judecata calificărilor unui prezbiter, pentru a rămâne în slujbă, sau ale unui viitor prezbiter, pentru a fi ales. Cei care susțin a doua părere o aplică la marea judecată finală.

Vin pe urmă. [„Urmează după”, KJV]. Sau „vin după aceea”. Potrivit cu primul punct de vedere, Pavel vrea să spună că păcatele unor prezbiteri s-ar putea să nu fie „cunoscute” [„vădite”] atunci când se aduce acuzația împotriva lor, sau că păcatele unor viitori prezbiteri s-ar putea să nu fie cunoscute la data numirii lor în slujbă. Potrivit celei de-a doua opinii, păcatele nemărturisite îi vor însoți pe oamenii nepocăiți

când se vor înfățișa înaintea lui Dumnezeu la marea judecată finală.

1 Timotei 5:25

25. Faptele bune. Indiferent cum sunt faptele cuiva, bune sau rele, ele sunt păstrate în mintea acelor care sunt personal afectați de ele și în memoria omului, unde se pregătește voința pentru săvârșirea repetată a aceleiași fapte. Binele sau răul devine un obicei, iar astăzi oamenii dau pe față ce au gândit și ce au făcut în trecut.

Cele ce nu sunt cunoscute. [„Cele care sunt altfel”, KJV], însemnând „fapte care sunt altfel decât bune”, adică faptele rele.

Nu pot să rămână ascunse. Adică nu pot să rămână ascunse pentru totdeauna. Cu timpul adevărul va ieși la lumină.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

6MB 61

8 5T 179

10 DA 564; EW 117

13 AH 250

17 1T 130, 194, 446, 472, 473; 4T 393

18 AA 336

19 PP 386

20 2T 15

22 CT 103, 257; GW 438; 4T 406; 5T 617

24 1T 263; 5T 331

1 Timotei 6:1

1. Cei supt jugul robiei. Gr. douloi, „sclavi” (vezi Ioan 8:34; Efeseni 6:5). Sclavia era parte integrantă a sistemului roman și din această clasă socială făceau parte majoritatea credincioșilor din biserica primară. Totuși în biserică erau atât sclavi cât și stăpâni. Pentru a vedea sfatul lui Pavel către stăpânii și robii creștini vezi Efeseni 6:5–9; Coloseni 3:22– 4:1.

Vrednici de toată cinstea. Compară cu Efeseni 6. 5.

Numele lui Dumnezeu. Adică persoana și autoritatea Dumnezeirii. Atât în greacă cât și în ebraică, „numele” unei persoane se referă la persoana însăși și la caracterul ei. Tot ce reprezintă persoana, natura ei, erau cuprinse în numele ei.

Învățătura. [„Doctrina sa”, KJV]. Vezi cap. 4:6, 16; 5:17). Creștinismul nu ar fi fost mai mult decât o teorie filozofică dacă învățăturile lui nu ar fi schimbat morala omului și nu i-ar fi putut oferi acestuia o nădejde care depășește orice dezamăgire pământească. În felul acesta valoarea „învățăturii” Evangheliei constă în calitatea caracterului dezvoltat în viețile credincioșilor.

Vorbite de rău. [„Hulite”, KJV]. Dacă slujbașii din biserica primară ar fi atacat instituția sclaviei, care era permisă de legea romană, ar fi făcut creștinismul să apară în opoziție cu legea și ordinea. Ar fi putut cauza insurecții și vărsare de sânge. În felul acesta Dumnezeu și Evanghelia ar fi fost „vorbite de rău.”

1 Timotei 6:2

2. Disprețuiește. Sau „a fi fără respect”. Pavel susține că dacă „stăpânii” păgâni sunt „vrednici de toată cinstea”, cu atât mai mult ar trebuie să se arate respect față de „stăpânii credincioși”.

Să le slujească. Deoarece acești sclavi erau creștini, asupra lor zăcea o mai mare răspundere. Sclavii și stăpânii păgâni erau atunci în stare să judece diferența pe care o face creștinismul în onestitatea și respectul unui sclav convertit. Dar dacă sclavii creștini dovedeau mai puțin respect decât cei necreștini, Evanghelia ar fi fost socotită mai rea decât păgânismul, iar evanghelizarea ar fi devenit mai dificilă.

Se bucură de binefacerile slujbei. [„Părtași la foloase”, KJV]. Adică stăpânii credincioși vor beneficia de serviciile sclavului creștin.

Aceste lucruri. Pavel se referă la sfatul lui cu privire la poziția sclavilor în Imperiul Roman.

1 Timotei 6:3

3. Învăță cineva pe oameni învățatură deosebită. Se pare că în Efes existau învățători care susțineau că deoarece un sclav convertit era eliberat de păcat prin Hristos, el era scutit și de obligații față de un stăpân creștin. Învățătura aceasta, îmbinată cu multe alte concepții greșite (vezi cap. 1:3–7), a dat naștere la o puternică muștrare din partea apostolului.

Sănătoase. Vezi cap. 1:10.

Cuvintele ... ale Domnului nostru. Cuvintele lui Isus constituie solia Evangheliei. Învățăturile Noului Testament sunt doar o amplificare a cuvintelor lui Isus rostite în decursul lucrării Sale pe pământ. În cap. 1 Pavel condamnă învățăturile care vin în contradicție cu instrucțiunile personale ale lui Hristos. Aici apostolul expune motivele și consecințele pe care le au acestea în caracterul acelor care „învăță... pe oameni o învățatură deosebită”.

Învățătura. [„Doctrina”, KJV]. Adică învățătura religiei creștine (vezi v. 1).

Evlavie. Vezi cap. 2:2. Dacă învățătura religioasă nu produce vieți evlavioase, ea se osândește prin ea însăși. Valoarea oricărei doctrine spirituale se măsoară în gradul de sănătate spirituală de care se bucură adeptii ei.

1 Timotei 6:4

4. Mândrie. Gr. tufhoo, „a fi orbit de mândrie”.

Boala cercetărilor fără rost. [„Entuziasmat de întrebări”, KJV]. Sau „îndrăgostit de speculații”.

Certurilor de cuvinte. Gr. logomachiai, „lupte de cuvinte”. Cuvintele multe folosite în interpretări alegorice fin țesute sunt unealta principală a pseudo-învățătorului. În loc de a se ocupa direct de o problemă, el irosește timpul țesând o plasă fină de fraze înflorite și de platitudini cu privire la subiect. El se luptă pentru cuvinte și evită exegeza logică și sănătoasă.

Se naște. [„Vine”, KJV]. De la o minte orbită de orgoliu și auto-înșelată de cunoștințele ei, nimeni nu se poate aștepta la altceva. Răul din societate este adesea produsul unei învățături nesănătoase și perversitate. Învățătorii dogmatici, încăpățânați nu reflectă spiritul cercetării oneste. Ei consideră orice opoziție ca un atac personal și privesc cu suspiciune orice efort de a păstra doctrina sănătoasă.

Clevetirile. Sau „hulele”.

Bănuielile rele. Acest fel de atmosferă nu este o bună reclamă pentru pacea și frățietatea creștinismului.

1 Timotei 6:5

5. Zadarnicele ciocniri de vorbe. [„Disputele perverse”, KJV]. Pavel observă noi rezultate ale învățaturii religioase nesănătoase. În locul comuniunii este o continuă ciorovăială și iritație.

Stricați la minte. [„Minți stricate”, KJV]. Problema fundamentală a învățătorilor intransigenți care propăvăduiesc o doctrină neînsemnată și nesănătoasă se găsește în propria lor atitudine față de adevăr. Ei și-au plecat mintea să-și apere propriile opinii deoarece îngâmfarea îi face să creadă că nu pot să greșească. Conducătorii iudei care refuzau cuvintele lui Hristos sau încăpățânat să susțină tradiția, nu să încurajeze adevărul, oriunde s-ar găsi el (vezi Ioan 8:45).

Lipsiți. Sau „privați”, „deposedați”. Din cauză că acești învățători s-au dedicat erorilor tradiționale stricate, spiritul adevărului nu predomină, așa cum era înainte, când se atașaseră bisericii creștine. Ei nu mai progresează. Rămân totuși în biserică, dar se opun tuturor celor care ar vrea să-i ajute.

Evlavia este un izvor de câștig. În toate epocile au fost oameni care au socotit că bunurile materiale au aceeași valoare cu spiritualitatea. Totuși, exemplul Domnului nostru și al ucenicilor ar trebui să îndepărteze gândul că oamenii neprihăniți sunt în mod necesar și cei mai prosperi în bogății lumești. Nu este obligatoriu ca oamenii cei mai buni să fie și cei mai bogați. Cel mai adesea, cei care și-au dedicat viața și mijloacele lucrării lui Dumnezeu rețin numai minimul pentru nevoile materiale, tot ce prisosește fiind direcționat pentru predicarea Evangheliei.

Alții consideră că v. 5 se referă la slujitorii Evangheliei al căror gând principal este recompensa pentru serviciul lor și care privesc la religie ca la un mijloc pentru asigurarea unui venit substanțial. Ei muncesc cu ora și nu potrivit cu necesitățile care îi răpesc timpul adevăratului slujitor al bisericii. În parte, această perspectivă a serviciului creștin denaturat explică trăsăturile învățătorilor falși descriși în v. 4 și 5.

Ferește-te de astfel de oameni. Dovezile textuale favorizează omiterea aceste expresii.

1 Timotei 6:6

6. Evlavia. Literal, „temerea de Dumnezeu”, adică adevărata „evlavie”, care reprezintă corect principiile creștine și satisface cele mai adânci dorințe ale inimii (vezi cap. 2:2; 3:16; 4:7, 8; 6:3).

Mulțumire. Aici Pavel arată care este bunul cel mai de preț pe care îl poate avea omul. Bărbații și femeile au răscolit lumea pentru a găsi pacea minții și a inimii. Anual oamenii cheltuiesc sume uriașe căutând mulțumirea sufletească în distracții, turism, băuturi alcoolice și satisfacerea pasiunii fizice. Totuși, obiectivul căutării lor nu este atins, deoarece omul trăiește încă așa cum îi spune conștiința și nu are răspuns la problema destinului său veșnic. Însă darul lui Dumnezeu nu numai că oferă viața veșnică, ci aduce și pacea minții care, în mijlocul incertitudinilor vieții, s-a deprins să se încreadă într-un Dumnezeu iubitor. Când prietenii sau străinii îl înțeleg greșit, când infirmitățile încep să sape tăria tinereții, când cei dragi îi mor, atunci creștinul găsește în religia sa o pace sfântă, care-i dă mulțumire, curaj și nădejde. Slava trecătoare a lumii nu pune stăpânire asupra lui, el cunoaște o țară mai bună și un Stăpân mai de încredere. Avându-L pe Dumnezeu ca unic ajutor, creștinului nu-i trebuie nimic mai mult. Calm și sigur, el stă în contrast cu oamenii nervoși, neliniștiți și nesatisfăcuți din lumea din jurul său (vezi Matei 11:28–30; Filipeni 4:11, 12).

Câștig. O astfel de încredere netulburată în providența lui Dumnezeu e mult mai valoroasă decât posedarea temporară de bunuri materiale. Lista de sinucigași cuprinde mulți bărbați și multe femei care erau bogați în bunurile acestei lumi, dar săraci în recunoștință divină.

1 Timotei 6:7

7. Nimic din ea. Aici Pavel accentuează natura temporară a bogățiilor materiale. Numai ceea ce este spiritual și este încredințat lui Dumnezeu va dăinui veșnic (vezi Iov 1:21; Matei 6:20).

1 Timotei 6:8

8. Cu ce să ne îmbrăcăm. [„Îmbrăcăminte”, KJV]. Sau „învelitori”, incluzând îmbrăcăminte și adăpost. Deoarece un om nu poate să ia cu el dincolo de mormânt nimic din bunurile sale materiale, ținta principală a vieții sale pe pământ ar trebui să fie dezvoltarea caracterului. După ce a făcut rost de lucrurile esențiale pentru viață, omul poate considera că are tot ce îi trebuie. Dorința înfocată de a avea mai mult decât cele necesare dă naștere la un duh de nemulțumire și la un zel competitiv care niciodată nu e satisfăcut.

1 Timotei 6:9

9. Cei ce vor să se îmbogățească. [„Care vor să fie bogați”; KJV]. Pavel își continuă discuția cu privire la învățătorii religioși. Totuși principiile acestea se aplică la toți creștinii. Cei care vor să se îmbogățească hrănesc în ei înșiși o pasiune care cu timpul va distruge calitățile mai fine ale sufletului. Omul nu poate servi în același timp și lui Dumnezeu și lui Mamona (vezi Matei 6:24; Iacov 1:8–11).

Cad. Dorința de îmbogățire prezintă riscul ca omul să ajungă la compromis cu principiile (vezi Iacov 1:12–15).

Pofte. Vezi Romani 7:7.

Nesăbuite. [„Nebunești”, KJV]. Sau „neînțelepte”, „neraționale”. Indiferent de motivele pe care le au oamenii pentru alergarea lor impetuoasă după bogății, puține se dovedesc a fi întemeiate atunci când sănătatea este slăbită sau când moartea este aproape. Strângerea de averi mari presupune neglijarea altor probleme importante. Este aproape sigur că datoriile zilnice ale creștinului, care cer timp și atenție personală, sunt reduse astfel la minimum.

Cufundă. [„Îneacă”, KJV]. Prin însăși natura ei, pofta după bogății este o amenințare pentru viața și sănătatea spirituală. Puterea de amăgire a bogățiilor este comparată aici cu falsul simț de siguranță pe care îl posedă un înotător mediocru care încearcă să înoate într-un loc necunoscut.

Prăpăd. [„Distrugere” KJV]. Gr. olethros, „ruină”; vine de la un cuvânt care înseamnă „a distruge”. În greaca clasică olethros e folosit pentru a descrie nimicirea proprietății. Aici Pavel observă ruina, din viața aceasta, a celor mai fine calități ale sufletului, care rezultă din alergarea după bogății. Legăturile gingașe dintre părinte și copil sunt adesea sacrificate pe altarul câștigului. Atmosfera fericită a unui cămin mulțumit este adesea distrusă de o alergare vijelioasă după avere. Trăsăturile bune ale caracterului omului suferă întotdeauna când acesta își măsoară valoarea muncii doar prin remunerația pe care o primește.

Pierzare. Gr. apoleia, „ruină cumplită”, „distrugere totală”, de la un cuvânt care înseamnă „a distruge complet”, „a pieri”. Omul care își îngăduie să fie prins în cursă de momeala bogățiilor, își distruge pacea minții, rupând adesea legăturile bazate pe afecțiune, în viața aceasta, și fiind în cele din urmă sortit nimicirii depline. Totuși, nu există temei biblic pentru credința că cei nemântuiți vor trăi veșnic în mijlocul flăcărilor chinuitoare. După judecată păcatul și păcătoșii vor fi nimicți pentru totdeauna (vezi Matei 25:41; Ioan 3:16; Apocalipsa 20:15).

1 Timotei 6:10

10. Iubirea. Aici Pavel arată care este motivul avertizărilor sale împotriva slujitorilor Evangheliei care își fac datoria în primul rând pentru bani. Așa cum consecințele alergării după bani (v. 9) se aplică la toți oamenii, tot așa se întâmplă și cu observația din v. 10. Pavel face o deosebire clară între „iubirea” de bogății și simpla posesie a acestora, care s-ar putea să fie darul lui Dumnezeu pentru unii creștini demni de încredere.

Rădăcina tuturor relelor. [„Rădăcina a tot răul”, KJV]. Literal, „rădăcina tuturor relelor”. În grecește expresia aceasta este emfatică. În general vorbind, rădăcinile nu se văd, ci numai ramurile. Aici Pavel trage la o parte perdeaua care adesea ascunde motivele adevărate ale oamenilor. Pentru bogății oamenii sacrifică onoare, prietenie și sănătate. Rădăcina și izvorul iubirii de bani poartă răspunderea pentru o mare parte din mizeriile lumii acesteia.

Au rățăcit. Ori „s-au abătut”.

Credință. Adică descoperirea creștină a adevărului, care arată clar cum trebuie să trăiască oamenii înaintea lui Dumnezeu (vezi cap. 3:9; 4:1, 6; 5:8).

S-au străpuns. Primejdiile prosperității sunt aduse de propria mână. Balaam (2 Petru 2:15) și Iuda Iscarioteanul (Matei 27:3; Ioan 12:4–6) ilustrează amăgirea bogăției și deziluzia ei inevitabilă. Nici un om nu a fost constrâns să cedeze tentației seducătoare de a se îmbogăți grabnic. Chinul de moarte al cufundării

în propria prăpastie sfidează imaginația. Mulți părinți s-au trezit prea târziu, după ani de fugă neistovită după bogății, pentru a descoperi că proprii lor copii le sunt străini, inimile lor fiind în alt loc. Nici o sumă de bani depusă în vreo bancă nu va răscumpăra anii neglijați, iar mângâierea iubirii și aprecierii la o vârstă înaintată le va fi refuzată unor părinți, fără a mai fi luate în seamă lacrimile lor. Posedarea de terenuri întinse și case luxoase nu sunt o alinare suficientă pentru sănătatea irosită, care în același timp nu îi mai lasă omului vigoarea de a se bucura de bogățiile strânse. Nenumărate sunt „chinurile” rezultate din alergarea omului după siguranță materială.

1 Timotei 6:11

11. Om al lui Dumnezeu. Pavel lasă a se înțelege că iubitorii de bani pomeniți în v. 9 și 10 nu sunt oameni ai lui Dumnezeu; ei au un alt stăpân. În Vechiul Testament expresia „om al lui Dumnezeu” este aplicată la un profet trimis de Dumnezeu (vezi Judecători 13:6; 1 Samuel 2:27; 1 Regi 12:22; 2 Regi 1:9, 10; Ieremia 35:4), iar Pavel îl îndeamnă aici pe conlucrătorul său mai tânăr la o consacrare asemănătoare. Siguranța lui Timotei se sprijină pe caracterul demn de încredere al lui Dumnezeu, nu pe siguranța trecătoare a bogățiilor.

Fugi de aceste lucruri. Adică nici nu zăbovi pentru a socoti avantajele siguranței materiale. Unica siguranță a slujitorului Evangheliei stă în munca neîmpărțită, nelăsând timp pentru strângerea de avere (vezi Iacov 1:6–11).

Urmărește. Literal, „fă-ți o deprindere din a căuta cu râvnă”. În loc de a-și îndruma energia și timpul în strângerea averilor, creștinul ar trebui să folosească aceste daruri în căutarea virtuților creștine. Dumnezeu a făgăduit că nevoile voastre materiale vor fi satisfăcute atunci când Îi slujim Lui mai întâi (vezi Matei 6:33).

Neprihănirea. [„Dreptatea”, KJV]. Gr. dikaiosune (vezi Matei 5:6).

Evlavia. Gr. eusebeia (vezi cap. 2:2).

Credința. Gr. pistis (vezi Romani 3:3).

Dragostea. Gr. agape (vezi 1 Corinteni 13:1).

Răbdarea. Gr. hupomene „îndurarea” (vezi Iacov 1:3; Apocalipsa 14:12).

Blândețea. Gr. praüpathia, „delicatețe”.

1 Timotei 6:12

12. Lupta. Gr. agōnizomai (vezi Luca 13:24). Pavel compară adesea viața creștină cu luptele atletice care erau cunoscute oamenilor din Asia Mică. Victoria era rezultatul efortului hotărât și al stăpânirii aspre de sine. O dată întrecerea începută, nu mai era timp pentru probleme secundare sau pentru nehotărâre și un alergător nu se oprea la mijlocul cursei pentru a se complimenta cu privire la cât de bine a alergat (vezi 1 Corinteni 9:25).

Credința. Adică descoperirea creștină a Evangheliei (vezi v. 10). În fața tuturor religiilor lumii, creștinul apără Evanghelia în două feluri: printr-o viață veritabilă și prin prezentarea reușită și logică a adevărului (vezi cap. 4:16).

Apucă. Adică stăruie în luptă, pentru a apuca răsplata vieții veșnice (vezi 1 Corinteni 9:24; 2 Timotei 4:8).

Viața veșnică. Aici Pavel pune în contrast răsplata cuvenită celor care au dus fără rezerve o viață sfințită, cu răsplătirile de „prăpăd și pierzare” (v. 9) ale celor care au făcut din siguranța materială ținta energiei și a timpului lor.

Chemata. Vezi Romani 8:28.

Frumoasă mărturisire. [„Bună mărturisire”, KJV]. Poate că Pavel se referă mai întâi la botezul lui Timotei, care mărturisea despre credința lui în Hristos, dar și la loialitatea lui față de legământul baptismal. Fiecare om este chemat să moștenească „viața veșnică” (vezi Matei 22:14; Ioan 1:12; 3:16). Totuși răsplătirile mântuirii sunt acordate numai celor care mărturisesc supunerea față de felul de viață al lui Dumnezeu.

1 Timotei 6:13

13. Te îndemn. Vezi cap. 1:3. Cu o solemnitate care sporește pe măsură ce se apropie de încheierea scrisorii, Pavel îi reamintește lui Timotei de prezența copleșitoare a lui Dumnezeu, care vede fiecare faptă a omului și care este întotdeauna gata să-i întărească pe aceia care, ca și Timotei, întâmpină dificultăți din cauza mărturisirii lor creștine.

Înainte a lui Dumnezeu. Adică în prezența lui Dumnezeu. Poate că Pavel se gândește încă la una din întrecerile atletice amintite în v. 12, în care gladiatorul, când intra într-o arenă romană ticsită de spectatori, își fixa privirea la împărat. La fel îl îndeamnă și el pe Timotei, să „lupte lupta cea bună” (vezi v. 12) înaintea Domnului său, care e martor, și înaintea multor „martori” (v. 12). În plus, viața spirituală a creștinului este rezultatul puterii dătătoare de viață a lui Dumnezeu.

Frumoasă mărturisire. [„Bună mărturisire”, KJV]. Mărturisirea lui Hristos în ceasul Său de criză dă tuturor creștinilor un exemplu remarcabil de curaj, sinceritate și tact (Ioan 18:36, 37; Apocalipsa 1:5; 3:14). Pentru a fi un urmaș loial al lui Hristos, creștinul nu trebuie să dea înapoi când e pus la încercare, ci să reproducă, în cuvânt și faptă, „frumoasa mărturisire” a lui Hristos.

Ponțiu Pilat. Vezi Luca 3:1.

1 Timotei 6:14

14. Să păzești. Gr. tereo, „a păzi”, „a avea grijă de”.

Porunca. Unii cred că Pavel se referă la legământul baptismal al lui Timotei (v. 12); alții sunt de părere că e vorba despre îndemnurile din v. 11 și 12. În ultimă analiză, provocarea lui Pavel o constituie mărturia creștină dată cu privire la superioritatea căii lui Dumnezeu.

Fără prihană. [„Fără pată”, KJV]. Sau „lipsită de muștrare”, „fără cusur moral”.

Fără vină. Gr. anepileptos, „ireproșabilă”, tradus „fără prihană” în cap. 3:2 și „fără vină” în cap. 5:7.

Arătarea. Gr. epiphaneia, „arătare”, „manifestare vizibilă” (vezi 2 Timotei 1:10; 4:1, 8; Tit 2:13; vezi 2 Tesaloniceni 2:8). În greaca clasică cuvântul epiphaneia descrie ivirea unui inamic în război, partea vizibilă a corpului sau presupusele apariții ale zeităților păgâne în fața închinătorilor. În sulurile de papirus instalarea împăratului Caligula e descrisă ca o „epifanie”. În Noul Testament cuvântul epiphaneia e folosit numai pentru a descrie fie prima, fie a doua venire a lui Isus. Această revenire vizibilă a lui Hristos este tot atât de certă cum a fost nașterea Sa în trup uman și lucrarea Lui pe acest pământ. Aici Pavel îi reamintește lui Timotei și tuturor creștinilor care este sarcina lor până va veni Isus. Mărturia creștină înseamnă apărarea înțelepciunii poruncilor divine; mărturia aceasta trebuie păstrată ireproșabilă până la sfârșitul timpului (vezi Iacov 1:27). Prezentarea Evangheliei de către slujitorul Evangheliei, atât prin viața cât și prin învățătura lui, nu trebuie să dea niciodată nimănui ocazia de a-și face o părere greșită cu privire la felul de viață pe care îl cere Dumnezeu de la om.

1 Timotei 6:15

15. Vremea. Gr. kairoi, „timpul favorabil”, adică timpul când, în planurile lui Dumnezeu, urmează să aibă loc a doua venire.

[„El”, KJV]. Adică Tatăl. Slava lui Isus Hristos este slava Tatălui și atributele Tatălui aparțin și lui Hristos. Deoarece cuvintele „Cel care este” [din KJV] nu apar în versiunea greacă, prima parte a v. 15 poate suna astfel. „pe care El, fericitul și singurul Stăpânitor, o va arăta la vremea ei”.

Stăpânitor. [„Potentat”, KJV]. Sau „domn”, „suveran”. Pavel era mulțumit să știe că deși adesea

suferise din cauza autorităților pământești, viața lui la urma urmei era în mâna lui Dumnezeu, Cărmuitorul suprem al universului.

Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Literal, „împăratul celor ce domnesc ca împărați și Domn al celor care domnesc”. Denumirea aceasta se aplică atât Tatălui cât și lui Isus (vezi Apocalipsa 17:14; vezi cap. 19:16).

1 Timotei 6:16

16. Nemurirea. Adică numai Dumnezeu posedă în Sine viață fără sfârșit. Toate ființele create sunt muritoare și trebuie să împlinescă anumite condiții pentru a-și menține viața (vezi 1 Corinteni 15:54). Unii comentatori cred că apostolul se poate să fi folosit cuvântul „singurul” ca o mustrare subînțeleasă și ca un protest împotriva zeificării populare și a acordării de onoruri divine împăratului Romei.

Lumină. Ca esență a lui Dumnezeu (vezi Iacov 1:17; 1 Ioan 1:5) și ca haină a Sa, în sens figurat (vezi Psalm 104:2).

Apropii. Păcatul l-a despărțit pe om de Dumnezeu (Isaia 59:2) și în condiția sa de muritor omul nu poate trăi în prezența divină.

Pe care nici un om nu l-a văzut. Vezi 1 Timotei 1:17; Coloseni 1:15. Pavel se referă aici în mod deosebit la prima persoană a Dumnezeirii.

A Lui să fie cinstea. Adică, aceste însușiri sunt pururi atributele lui Dumnezeu și e cea mai mare bucurie a Creștinului să atribuie aceste onoruri lui Dumnezeu.

1 Timotei 6:17

17. Îndeamnă. Cuvântul acesta este frecvent folosit în această epistolă (vezi cap. 1:3, 18; 5:7; 6:13) pentru a arăta îngrijorarea lui Pavel cu privire la spiritualitatea bisericii, mai ales de când începuse să își dea seama că lucrarea lui s-ar putea să se încheie în curând.

Bogați. În v. 5–10 Pavel avertizează cu privire la primejdiile spirituale grave cu care se confruntă cei „bogați”, adică cei care aspiră după siguranță materială. Aici el îi sfătuiește pe creștinii care sunt deja bogați în bunurile pământești. S-ar putea ca aceștia să fi fost binecuvântați din belșug în afaceri sau să fi moștenit o avere. Pavel arată clar că bogățiile nu sunt rele în ele însele și că ar putea chiar să reprezinte o valoare pentru biserică.

În veacul de acum. [„În lumea aceasta”, KJV]. Gr. nun aion, „era de acum”.

Îngâmfe. Deoarece bogăția aduce posesorilor ei influență, putere și mulțumire de sine, ei trebuie să fie continuu atenți ca nu cumva, din mândrie, să o întrebuițeze rău, asigurându-și favoruri sau alte avantaje.

Bogății nestatornice. Vezi Iacov 1:10, 11.

Dumnezeu. Asigurarea că Dumnezeu îl iubește pe om cu mult mai mult decât ar putea cel mai bun părinte să îl iubească pe copilul său (vezi Matei 7:9–11; Luca 11:9–13) constituie cea mai mare bogăție a creștinului. În încrederea pe care o are creștinul că Dumnezeu îi va împlini toate nevoile (vezi Matei 6:19, 33), preocuparea de a strânge bunuri pământești devine un lucru secundar.

Bucurăm. Dumnezeu intenționa ca toată creațiunea să-I aducă Lui și tuturor făpturilor Sale „bucurii” și „desfătări veșnice” (vezi Psalmi 16:11).

1 Timotei 6:18

18. Bogați în fapte bune. Creștinul bogat are un prilej deosebit de a-i sluji pe semenii săi și de a arăta lumii lucrările harului. Când necreștinii văd altruismul creștinilor bogați, atunci tind să aibă respect pentru viața de creștin și poate chiar se întorc la Hristos.

Darnici. [„Gata să împartă”, KJV]. Adică sunt gata să dea și altora o parte din bogățiile lor.

Creștinului bogat i s-a încredințat o solemnă responsabilitate. Felul cum își administrează averea va afecta creșterea lui spirituală, ca și ușurarea vieții celor nevoiași.

Gata să simtă împreună cu alți. Gr. koinonikoi, „sociabili”, „dispus la tovarășie”. Bogatul creștin nu se va ține departe de cei mai nevoiași. El se va da pe sine și averea lui fraților săi de credință.

1 Timotei 6:19

19. Să-și strângă. Sau „să-și adune ca o comoară”, adică în cer.

Temelie. În contrast cu temelia nestatornică a bunurilor materiale (vezi v. 17), creștinul bogat își găsește siguranța în iubirea și providența lui Dumnezeu. Deprinderea lui de a se încrede zilnic în Cel de sus îi formează un caracter pașnic și matur, pe care Dumnezeu îl va onora atunci când se vor acorda răsplătirile veșnice. Vezi paralela dintre versetul acesta și pasajele din Predica de pe Munte (Matei 6:19, 20).

Vremea viitoare. [„Timpul care va veni”, KJV]. Adică viitorul, când cei răscumpărați își vor primi răsplata (vezi 2 Timotei 4:8).

Adevărata viață. [„Viața veșnică”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „cea care este cu adevărat viață” mai degrabă decât „viața veșnică”. De la intrarea păcatului în lume viața noastră a devenit mult prea scurtă față de viața deplină pe care o pregătise Dumnezeu pentru om. Nenorocirea păcatului a întunecat chiar și cele mai strălucite bucurii pământești. Nici un om nu este acum imun față de slăbirea puterii fizice și mentale. Scopul planului de mântuire este de a readuce omul la starea de dinainte de păcat (vezi Luca 19:10; 1 Corinteni 13:12).

1 Timotei 6:20

20. Păzește ce ți s-a încredințat. Literal, „păzește depozitul”. În sulurile de papirus această expresie greacă era folosită cu privire la responsabilitatea unei bănci de a proteja depozitele monetare. Pavel știa că puritatea soliei Evangheliei depinde de credincioșia generației următoare de slujbași, reprezentată de tânărul Timotei.

Ferește-te de flecăriile lumești. [„Evită flecăreala profană și zadarnică”, KJV]. Adică depărtează-te de vorbirea goală, lumească. O cale de a păstra curăția și puterea Evangheliei este evitarea subiectelor banale și folosirea timpului pentru a face cunoscut adevărul, nu pentru a discuta lucruri neesențiale. Pavel își încheie scrisoarea rezumând tema începută în cap. 1:3–7.

Împotrivirile. Gr. antithesis, de unde derivă cuvântul nostru „antiteză”.

Științei. Gr. gnosis, „cunoaștere”. Se crede în general că Pavel face aici aluzie la învățăturile de felul celor proclamate mai târziu, într-o formă mai dezvoltată, de către gnostici (vezi Vol. VI, pp. 54–58).

Pe nedrept numită astfel. [„Fals numită astfel”, KJV]. Gr. pseudonimos, „fals numită”, de unde derivă cuvântul nostru „pseudonim”. Pavel se referă la acei învățători care se impuneau în biserică și susțineau că „știința” superioară consta în acele înțelesuri ascunse din „basmе și ... înșirări de neamuri” (cap. 1:4). Învățăturile complicate, alegorice ale unor astfel de învățători pot fi pe bună dreptate numite „știință” contrafăcută.

1 Timotei 6:21

21. Unii. Adică învățătorii care susțineau o „altă învățătură” (vezi cap. 1:3–7).

Rătăcit. Literal, „au greșit ținta”, (vezi cap. 1:6).

Credință. Vezi cap. 3:9.

Harul. Prin acest cuvânt Pavel rezumă mângâierea care vine din cunoașterea favorii nemeritate pe care Dumnezeu o oferă fără limită omului păcătos (vezi Ioan 1:14; Romani 1:7; 3:24).

Cu voi. [„Cu tine”, KJV]. Dovezile textuale favorizează cuvântul „voi”.

Amin. Dovezile textuale favorizează omiterea acestui cuvânt.

Fragmentul de după v. 21 [în KJV] nu apare în nici unul din manuscrisele vechi, deși această afirmație scurtă, „Scrisă din Laodicea”, apare într-o importantă scriere uncială din sec. al V-lea.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

3–121T 540

6 ML 169; 1T 481; 2T 140

6–124T 618

8 1T 481

9 CS 157; PP 168; 1T 477; 2T 336; 6T 374

9, 10 COL 56; 5T 277; 9T 132

9–124T 352

10 CS 139, 209, 214, 220; MH 212; PK 650; Te 99; 1T 478, 551, 696; 2T 652, 657; 3T 121, 244, 398, 547; 4T 41, 489; 6T 453

10, 11 AA 366

11 ML 98

12 CS 22; Ev 618; FE 137, 292, 300; GW 161, 264; ML 313, 318, 358; MM 32; PP 208; 1T 78; 3T 472; 4T 536, 624; 5T 395, 521, 579, 629; 7T 17; 8T 53; 9T 287

15 AA 175; GC 614

15, 16 LS 48; 1T 39

16 AA 333; EW 122; FE 375; MH 434; 1T 344; 2T 267; 5T 699; 8T 282

17 CS 65; 1T 542

17, 184T 143

17–19AA 367; COL 375; Ev 560; MH 213; 1T 541, 693; 2T 241, 682; 4T 352; 5T 271

18 COL 370; 1T 536; 2T 242, 465, 664; 3T 546; 7T 225; 8T 33

18, 19 CS 161; TM 32; 1T 706; 2T 31, 59, 159, 333, 676, 681; 3T 209, 250; 4T 473; WM 84

19 CS 117, 126, 151; CT 99; 3T 389; 4T 597

20 CSW 35; Ev 362; FE 181, 182, 186; GC 522, 573; GW 16; MYP 190; TM 32; 5T 80